

Adalbert

měsíčník královéhradecké diecéze

9/2025 / ročník XXXV / 39 Kč

Život mi zachránil bezdomovec

PhDr. Zdeněk Zahradník
vedoucí Biskupské knihovny

12 Svatý rok a poutní místa diecéze

20 Mons. Prokop Brož v Litomyšli

16 Lesní mateřská škola sv. Františka

21 Nový ročník časopisu Duha

Biskupství královéhradecké vás zve na

DIECÉZNÍ SETKÁNÍ VARHANÍKŮ

sobota 15. 11. 2025
9:00 – 16:30

Biskupské gymnázium
Hradec Králové

workshopy
diskuzní skupiny
setkání s biskupem Prokopem
nácvik zpěvů
společná mše svatá

Kontaktní osoba
František Novák
606 962 885
varhanici@bihk.cz
www.bihk.cz

Přihlašovat se můžete do
15. 10. 2025 na webu bihk.cz

(Z obsahu

- 5 **rozhovor**
Chlap by měl mít kromě práce ještě něco
Zdeněk Zahradník
- 9 **Vatikán**
Papež František a biskupové
pastýři naší vlasti
- 10 **kde odpočívají papežové**
Kdo je pohřben v bazilice
na Esquilinu?
- 12 **jubilejní poutní místa 2025**
Než slavnost Zjevení Páně
uzavře Svatý rok
- 16 **církevní školství**
Hola, hola, dobrý pastýř
do lesa volá
- 20 **život diecéze**
Litomyšlský titulární biskup
na oficiální návštěvě města
- 21 **aktuality**
Nový ročník časopisu Duha
- 22 **pastorace**
- 29 **Papežská misijní díla**
- 31 Charitní listy

Evidenční číslo: MK ČR E 10261.
Měsíčník. Vydává:
Biskupství královéhradecké,
Velké náměstí 35/44,
500 03 Hradec Králové.
Adresa redakce:
Tiskové odd., Velké nám. 35/44,
500 03 Hradec Králové,
tel.: 495 063 422,
e-mail: adalbert@bihk.cz
Šéfredaktor: Pavel J. Sršeň

Sazba: Ondřej Štulc
Tisk: Tiskárna Garamon s.r.o.,
Hradec Králové.

Cena: 39 Kč.
Roční předplatné: 429 Kč.
Bank. spoj.: Raiffeisenbank, a. s.,
Hradec Králové,
č. ú. 1016004393 / 5500,
variabilní symbol 551,
specifický symbol je evidenční číslo
čtenáře (viz adresní štítek).

ISSN 2570-7531

Škola života

Už je to tady

Po poklidnějším letním období, kdy děti řešily tábory, pobyt u dědečka a babičky, výlety a koupání, větší děti už hledaly nějakou brigádu, či vandry do hor a dospělí plánovali dovolené, zavařovali ovoce nebo hlídali děti, je ten čas pryč. Nastalo období, kdy se děti musí budít do školy, vše dostává opět pevný řád, musí se zajistit spousta potřebných věcí na vyučování a časem i kontrolovat úkoly.

Otrava ve škole?

Jaká škoda, že škola je pro mnohé spíš strašákem než radostnou příležitostí se něco nového naučit. Kdysi se mi uprostřed prázdnin zdál sen, že jsem ve škole při hodně ruštiny a pak jsem se s obrovskou úlevou probudil se zjištěním, že jsem doma a jsou prázdniny.

Také se ale pamatuji na pátou třídu, kdy jsme měli skvělou paní učitelku, která byla nejen milá a hodná, ale uměla nás všechny dát dohromady a světe div se – já chodil ten rok do školy rád.

Ano, je to hodně na učitelích, kteří nemají vůbec lehkou úlohu děti zvládat a ještě vzdělávat. Tehdy v naší venkovské malotřídce bylo pár dětí, ale co se třiceti dětmi, které se neobejdou bez mobilu, a ten je zajímavá věc, než cokoliv jiného?

Lekce z Indie

Nemohou nevzpomenout na návštěvu Indie před více lety. Navštívili jsme tam několik škol. Někde žáci seděli na holé zemi a ohnutí ke svým sešitům si zapisovali poznámky. Byli tam nacpaní na nevelkém prostoru a bylo vidět, jak si váží možnosti se něco naučit a jejich disciplína byla obdivuhodná. Pro ně to nebyla otravná povinnost, ale skvělá šance...

Dědeček bez babičky

Učení a škola, to je celoživotní záležitost. I když nemusíme sedět před tabulí, učíme se stále. Ještě na konci června se mi staly dvě poučné legrační příhody. V jednom případě jsem se pomalu soukal ven z jezera a naproti stál muž středního věku a ptal se mne pořádně nahlas, tak jak se oslovují nedoslýchaví senioři: Nepotřebujete pomoc? Ne, děkuji, odpověděl jsem. A pak jsem jindy v přírodě stoupal do příkré stráně a potkal jsem rodinku s asi tříletým hochem, který když mne míjel, bezelstně říkal tátovi: Kde má ten dědeček babičku? Chvilí mi trvalo, než jsem pochopil, že je to o mně. A tehdy jsem si s úsměvem uvědomil, že jsem dostal dvě lekce stárnutí. I to se potřebujeme učit.

Celoživotní škola

Stále se učíme. Nejdříve objevujeme sami sebe, pak blízké okolí, pak širý svět, učíme se chodit, mluvit, poznávat zákonitosti světa i logiku víry v Pána Boha. Ten dává smysl našemu životu a cíl. A také se učíme přijímat zodpovědnost za sebe i za druhé, a nakonec se učíme včas odcházet a leccos nechávat na druhých. Učíme se radovat z drobností, z toho, co ještě zvládáme, snažíme se brát vše jako dar a hledět s nadějí k cíli, kterým je Pán. On je ten nejlepší učitel. Bůh to skvěle zařídil, že v čase prožíváme nová období, aby bylo z čeho se radovat i na co se těšit. Každý nový den je šancí něco hezkého prožít a něco dobrého udělat pro druhé. Je to skvělý dar pro dědečky a babičky, jako i pro děti školou povinné, či jejich rodiče.

K novému začátku všem žehná

Chlap by měl mít kromě práce ještě něco

Primus inter pares, cenu města Hradce Králové obdržel v roce 2021. K sedmdesátým narozeninám, které oslavil koncem prázdnin, nic neočekává. Má všechno, co jen si muž v jeho věku může přát. **PhDr. Zdeněk Zahradník**, někdejší dlouholetý ředitel Muzea východních Čech v Hradci Králové, nyní vedoucí Biskupské knihovny Biskupství královéhradeckého.

77 Náš rozhovor jsme zahájili vzpomínkou na školní léta. Maminka učila na solnické základní škole, a tak měla všechny jeho prohřešky z první ruky, poznámky v žákovské knížce domů nenosil.

Vzpomínám na školu rád. Mezi pedagogy převažovali muži, mnozí dost přísní. Leccos se tam dělalo, byly tam sportovní kolektivy a taky školní divadlo. Založil ho František Žatečka, který přišel do Solnice v 60. letech. Já jsem k tomu přišel jako slepý k houslím. Někdo vypadl, pan učitel oslovil maminku Jiřinu a už jsem byl na prknech. Chodil jsem do třídy, která byla tzv. studijní, učitelé vyžadovali značné znalosti, velmi náročná byla např. češtinářka, podobně učitel chemie. Na druhou stranu musím říct, že hodně z nás se později dobře uplatnilo.

Na Gymnázium Fr. M. Pelcla v Rychnově nad Kněžnou jsem nastoupil ve školním roce 1970–1971. Normalizace už o sobě sice dávala i na ústavu s tradicí vědět, ale pořád tam ještě byla poměrně velká svoboda, skvělí kantoři. Třeba náš třídní, profesor František Tesař, dějepisář, češtinář a ruštinář, což učit v té době nebyl žádný med, nás několik, přes všeobecnou a pochopitelnou averzi, dokázal získat pro ruskou literaturu. Byl tak vstřícný, že připravoval texty svých výkladů, množil

je na ormigu, jehož modrofialový tisk vidím před očima, včetně červených zvýrazňovacích vpisků páně profesora. Vlepovali jsme ty stránky do A4 sešitů, které mám dodnes. Profesor Tesař nás naučil dělat si z textů výpisky, a tak nás naučil se učit. Mnohem později jsem chtěl dělat dramaturgii jedné Gogolovy povídky. Nevěděl jsem si s tím rady. Text byl jasný, ale co s tím na divadle? Oslovil jsem ho, sešli jsme se, moc hezky jsme si 40 let po gymplu popovídali. Napsal mně krásný rozbor, bohužel brzy poté zemřel. Další osobnosti – Jan Tydlitát, Jana Ročková, francouzštinář Karel Bašek působil na rychnovském gymnáziu, které absolvoval, v letech 1939 až 1983. Bylo nás osm tříd, kantoři nás znali a respektovali, to jsem si odnesl do života jako krásné vzpomínky. Báječné čtyři roky to byly. Staré piaristické gymnázium mělo svůj genius loci.

Náraz reality přišel vzápětí. Přihlásil jsem se na Filosofickou fakultu Univerzity Karlovy, obor filozofie-dějepis. Příjímácká zkouška z filozofie byla katastrofa, dobrý výsledek dějepisu to nezachránil. Ale poradili mně zkusit ještě přijímačky na kombinaci dějepis-archivnictví. Ty jsem udělal poměrně dobře, ale protože jsem na obor nebyl přihlášený, nebyl jsem přijat. Doporučili mně, když viděli mé zájmy dějepisného směru, udělat si archivní praxi, nultý ročník se tomu říkalo, a za rok to zkusit

znovu. Nastoupil jsem tedy do archivu v Zámrsku a po roce se v podstatě velmi snadno na Filosofickou fakultu Univerzity Karlovy, obor archivnictví-dějepis, dostal. Ty obory se krásně doplňují, pomocné vědy historické, diplomatika, kodikologie, archivní práce a k tomu dějepis. I na vysoké škole jsme měli skvělé kantory, jako byli např. Ivan Hlaváček, Zdeňka Hledíková, Rostislav Nový a další. Nás bylo v ročníku osm, archivnictví je hodně výběrový obor, ale velká část z nás u něj zůstala. Spolužák Zdeněk Uhlíř šéfuje mezinárodní digitální knihovnu v Národní knihovně. Jaroslav Vokoun je profesorem na Teologické fakultě Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích. Vloni jsme jeli do tamní biskupské knihovny, tak jsme se po padesáti letech sešli.

77 Muzeum východních Čech, další kapitola života PhDr. Zdeňka Zahradníka. Život vdechl trochu naftalínem zavánějící instituci, ale i slavné Kotěrově budově, ze které se stalo hradecké kulturní a společenské centrum.

Do Státního oblastního archivu v Zámrsku jsem se po promoci už nevrátil, byť to byla úžasná zkušenost. Jako mladý jsem se dostal ke spoustě starých papírů, ne vždy přístupných všem badatelům. Moc se mi tam líbilo, ale z určitých důvodů jsem se tam už nemohl vrátit. Po

Interiéry Biskupské knihovny umocňují zážitek z pohledu na regály plné starých tisků

Mezi knihami jsou opravdové skvosty, některé bohatě iluminované

vojně jsem byl dva dny zaměstnaný ve VaKu, ale měl jsem příliš vysoké vzdělání na to, abych tam mohl u míchačky zůstat. A pak mně nabídnul můj divadelní kamarád Václav Verner z Dobrušky, který tam byl vedoucím Vlastivědného muzea, abych tam nastoupil. Odtud jsem přešel do tamního Závodního klubu JAS, kde se po stavební rekonstrukci opravovala tzv. loutkárna. Tak jsem dva měsíce vyklízel krásný sálek, kde jsme pak hráli divadlo, a najednou mi zavolal kamarád z muzea v Hradci Králové, jestli bych tam nešel jako metodik pro kronikářství. Jako záskok za mateřskou dovolenou.

Proč ne? Začátkem února roku 1982 jsem v jeden den změnil nejen stav, ale i pracoviště, bydliště a zaměstnání a ujal se metodického vedení obecních kronikářů. Oni v té době sepsali koncept, ten předložili radě městského nebo místního národního výboru, tam to schválili, nebo taky ne. Na mně bylo dbát na to, aby to do kroniky psali dokumentním inkoustem, přesně podle předpisu. V muzeu jsem už zůstal. Když se uvolnilo místo v historickém oddělení, nastoupil jsem jako řadový historik bez přesného vymezení. Přišel listopad 1989, odešla tehdejší paní ředitelka, já už jsem dělal zástupce, vypsal jsem výběrové řízení na nového ředitele či novou ředitelku, do kterého jsem se záměrně nepřihlásil. S novým ředitelem nám to moc neklapalo, požádal jsem o uvolnění z funkce

zástupce ředitele a zůstal jenom jako vedoucí historického oddělení.

Do roku 1990 jsme byli Krajské muzeum východních Čech se dvěma pracovišti, v Hradci Králové a druhé bylo v Pardubicích. Když v porevolučním kvasu došlo k rušení všech krajských institucí, došlo i na nás. Takže my jsme de facto zanikli, všem jsem dal výpovědi, ale pomohl nám profesor Vladimír Preclík, sochař a hradecký rodák, který byl tenkrát v České národní radě. To rozhodnutí se revovalo, lidi jsem nabral zpátky a s PhDr. Františkem Šebkem, což byl náměstek pro Pardubice, jsme se shodli na tom, že sloučení muzeí v 70. letech byl nesmysl. On řekl: my budeme Východočeské muzeum, a já jsem řekl: my budeme Muzeum východních Čech. Tak vznikla dvě samostatná muzea. Nový ředitel po třech letech odešel na vlastní žádost a v Hradci Králové se objevil ministerský úředník s tím, že se bude vypisovat výběrové řízení, co kdybych to zkusil. A bylo to.

Velký problém nastal v roce 2010, dělali jsme archeologický průzkum pod stavbou dálnice od Poděbrad do Hradce Králové. Řešil se problém s firmou, která zajišťovala kopáče, ŘSD jako investor přestalo platit, byly v tom miliony, soud jsme prohráli. Tehdy jsem se rozhodl požádat o uvolnění z funkce. Stejně už jsem se nějaký čas rozhlížel, „kde nechal čert díru“. Moje kariéra muzejníka skončila o Vánocích téhož roku.

S PhDr. Pavlem Mertlíkem, vedoucím oddělení kultury a památkové péče Královéhradeckého kraje, jsme učili na malý úvazek na univerzitě. V té době se připravovala Encyklopedie Hradce Králové, organizoval to Pavel Kubát jako majitel tiskárny Garamon. Díky Pavlu Mertlíkovi a dnešnímu řediteli muzea Petru Grulichovi mě na univerzitu přijali na poloviční úvazek a Pavel Kubát mě vzal jako zaměstnance na vznikající encyklopedii. Byl jsem zachráněný existencí, a navíc jsem měl dvě krásné práce. Do party kolem encyklopedie jsem ještě přivedl svou gymnaziální kolegyni Jarku Divišovou, korektorku na špičkové úrovni. Z počátku jsem byl takový hromosvod mezi ní a renomovanými autory, kterým občas vracela rukopisy. Díky ní ale ta kniha dopadla tak, jak dopadla.

Jenom pro zajímavost ... dvojdielná Encyklopedie města Hradce Králové obsahuje abecední soubor více než tisíce hesel o historii, místech, lidech a dalších skutečnostech týkajících se města pod Bílou věží. Publikace je považována za unikátní počín. V průběhu pěti let, kdy vznikala, se na jednotlivých heslech podílelo 143 autorů. Vyšla v roce 2011. Veřejnosti byla poprvé představena při Slavnostech královny Elišky.

77 Celý kraj byl sluncem zalit, jeden lesk a jeden třpyt; pouze v stín se začal halit v dolu bílé kaple štít ... jak píše

Pro zájemce je k dispozici také badatelna

V roce 2021 se stal laureátem ceny Primus inter pares, kterou uděluje Město Hradec Králové

Jaroslav Vrchlický. Zastavilo se vám srdce. Jak bylo na druhém břehu?

Stalo se to 3. listopadu 2015. Jel jsem na sněm asociace muzeí do Plzně a v Praze na Hlavním nádraží, když jsem šel podchodem na první nástupiště, se to stalo. Život mně zachránil jeden bezdomovec. Později mně vyprávěl, že slyšel ránu, zastavil se, udělal tři kroky zpátky a já se koulel po schodech dolů. Prodral se ke mně, vyjel se mnou nahoru, masíroval mi srdce, částečně mě nahodil a zavolal záchranku. Naskočil jsem a jedu druhý poločas. Ukázalo se, že ten kluk dělal s malými fotbalisty a hasiči, a proto ovládal pravidla první pomoci. Prý jsem byl už jeho třetí. Operace srdce ve Všeobecné fakultní nemocnici v Praze na Karlově náměstí, na tu se normálně čekalo léta. Zrovna tam ležel i Karel Gott, noblesní společnost. To bylo v úterý, v pátek převoz do Rychnova nad Kněžnou. 5. prosince, na Mikuláše, už jsem byl zase na UHK. Učil jsem sice s holou hlavu, protože jsem si ji rozbil při tom pádu na eskalátoru, ale po dvou měsících jsem nastoupil do plného provozu.

V té době jsem se sešel s Pavlou Laštůvkovou, která mně nabídla práci tady v Diecézním konzervátorském centru Biskupství královéhradeckého. To označení je trochu zavádějící, s konzervací nemá nic společného. Jde o administrativní servis pro jednotlivé farnosti z hlediska restaurování třeba textilií, sakrálií,

mimo staveb, to dělá stavební odbor. Pan farář většinou není schopen napsat žádost o dotaci na opravu varhan, to po něm nikdo nemůže chtít. Měl jsem možnost navštívit spoustu kostelů, doslova je prolézt od spodu do věží, protože se dělaly soupisy. Musel jsem se naučit terminologii, o které jsem do té doby nic netušil. Nastoupil jsem v lednu 2016 a když pak kolegyně odešla, šel jsem taky.

„...do Biskupské knihovny. Vy, který vždy zdůrazňujete, že jste nejste knihovník!

To je kolega Mgr. Jiří Navrátil, který je vynikající. Volal tenkrát, jestli bych nenastoupil do knihovny. Proč ne? Ale ouha, jako vedoucí... Nakonec jsme se dohodli. Netušil jsem, co mě čeká, ale je to krásné vyvrcholení kariéry, přestože jsem knihovnictví vůbec nerozuměl. Věděl jsem jenom, jak byla dělaná muzejní knihovna, ale tohle je úplně jiná úroveň. Drží mě tady několik věcí ... např. rukopis z doby Karla IV. nebo misál z Ledče nad Sázavou z doby, kdy se Kolumbus vracel z Ameriky. Nikdy jsem neměl v ruce Kutnohorskou bibli z roku 1489, je jich snad 40 na světě. Náhodou jsem viděl v televizi, když její výtisk koupili za hrozné peníze pro Moravskou zemskou knihovnu v Brně a tehdejší ministr kultury Daniel Herman ji v bílých v rukavicích předával (2. 2. 2015) panu řediteli, taky v rukavicích. Obrovská pompa, a já si tady mohu sednout a listovat si v ní.

Biskupská knihovna je nejstarší knihovna v Hradci Králové se sbírkou vzácných knih a inkunábulí, ten fond je mimořádně zajímavý. V mnoha případech těžko uchopitelný, protože tady je hodně teologické literatury, která dneska už téměř není využívána, je to spíš sbírka krásných starých knih. Mgr. Jiří Navrátil je umí báječně zpracovávat, pomáhat nám chodí biskupský archivář dr. Ladislav Holoubek, a ještě máme kolegyni – doktorandku Aničku Zouhar Adamčikovou. Příznačné je, že všichni čtyři jsme vzděláním archiváři. Což potvrzuje to, co jsem už řekl, že archivnictví je společně s dějepisem kvalitní obor. A ta citová záležitost je pro mě taky důležitá.

„Ještě běháte po štaflích? Otázkou se vracím na začátek, kdy jsme mluvili o tom, jak Zdeněk Zahradník jako dítě školou povinně hrával v Solnici ochotnické divadlo.

Každý chlap by měl mít kromě práce ještě něco, já mám tyjátr, což je záležitost několik desítek let. Jsem členem souboru, který funguje v Dobrušce. Je to takové bývalé studentské divadlo, dnes Divadélko Na štaflích. Ochotnické divadlo je obrovská svoboda, čeho jsme využívali před rokem 1989. Pravda, občas jsme si přivodili drobné nárazy, ale na tom jevišti mě de facto nikdo nemůže zastavit. Chceš mně něco nařídit? Dobře, tak já to nebudu dělat. Vybíral jsem si témata a texty, které mě zajímaly, a postupně jsem se celkem

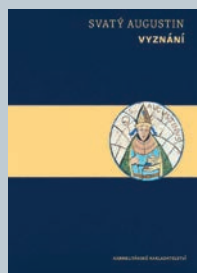
(Knižní tipy

Karmelitánské knihkupectví

Velké nám. 36/45, 500 01 Hradec Králové, telefon: 495 063 173
e-mail: hradeck@kna.cz
web: eshop.cirkev.cz

Svatý Augustin

Vyznání

V čem spočívá nadčasová popularita duchovní autobiografie svatého Augustina? Hlavně v tom, že s nevídanou autentičností svědčí o lidské křehkosti i o palčivém hledání a nacházení toho nejpodstatnějšího v životě člověka. Nový překlad pro čtenáře jednadvacátého století je doplněn odborným úvodem, vysvětlivkami a rejstříky. *Váz., 444 s., 599 Kč*

Vojtěch Kodet

Křesťanství a okultní praktiky

Knížka je praktickou příručkou pro křesťany i další zájemce, kteří se chtějí vyznat v učení, praktikách a pojmech, jako je okultismus, magie, ezoterika, alternativní medicína nebo New Age. Ve vnímání a hodnocení těchto věcí dnes vládne zmatek. Autor odlišuje to, co člověku prospívá, od toho, co mu škodí. *Brož., 128 s., 199 Kč*

logicky propracoval k tomu, že jsme začali psát svoje věci. Po listopadu 1989 šlo divadlo na druhou kolej, byly důležitější věci. Taky se zdálo, že nebude o čem hrát, že už nebudou třeba žádné jinotaje. Přišli mladí, dělají to úplně jinak než my, hrozně jim fandím. My jsme se vrhli na věci spíš „paradivadelní“, neděláme už klasické divadlo, ale třeba divadelní plesy nebo takové produkce, performance. A ještě vedle toho se trochu zabývám neprofesionální divadlem z hlediska fenoménu. V Dobrušce jsme o dějinách tamního ochotnického divadla vydali knížku, která pokrývá celé období od nejstarších projevů až do současnosti.

” Takže k nadcházejícím sedmdesátým narozeninám, jak vás tak poslouchám, si snad ani nemáte co přát. Všechno máte, jste šťastný člověk...

Já jsem šťastný člověk. Pumpa mi funguje a ke stáru jsem naplnil své jméno - nomen omen, malinko kulačím, takže jsem zahradník Zahradník. Měl jsem v Solnici dům po rodičích. Když přišly v roce 1998 povodně, volal mně známý z Kvasin, že mladý hasič, který šel večer pomáhat postiženým, se ráno vrátil a tam, kde měl dům, stála manželka s dítětem v náručí. Barák byl pryč. Jel jsem tam, předal klíče, nic od vás nechci. Žili tam dva, možná tři roky. Když se odstěhovali, dům začal chátrat. V Dobrušce se objevil inzerát na

takovou pastoušku, ale hezká zahrada u toho byla. Tak jsem rodný dům v Solnici prodal, pastoušku jsme zboursali a postavili si tam dům, který jsem si namaloval. Moje žena pochází z „buržoazní rodiny“, patřila jim hospoda na dobrušském náměstí a u nádraží továrnička na výrobu zemědělských strojů. Tu jim v roce 1948 znárodnili. Byl to dlouhý hon, veliké pozemky, všechno jim sebrali, jenom malou zahradu jim nechali. Tam ti mí tchánovci okopávali brambory a tu jsem já zdědil. Od roku 2004, kdy jsme stavěli dům, jsme tam několik let nebyli a příroda ukázala svou sílu. Asi po deseti letech jsme se synem Jakubem naházeli přes plot křovinořezy, vysekali kus pozemku, otevřeli vrátka a začali to planýrovat, aby babička nahoře měla radost. Těší mě, že sice ne na dlouho, v tom několikaměsíčním cyklu, vidím výsledek své práce. Takže mám tu historii, práci, na druhé straně zahradu, kde si moc odpočinu. K tomu víc než půlročního vnuka, takového radostu, co se pořád hihňá. Manželka Kristina už nepracuje, jede babičku na plné pecky. Já držím ten spolek divadelníků v Dobrušce, občas něco uděláme a když se mně podaří nějaká přednáška, např. pro Hronov nebo pro Náchod, tak je ten starý ješita Zahradník spokojený až nasměný. A to je v tomto věku, věřte nebo ne, strašně důležité.

Eva Zálešáková)

Encyklopedie města Hradce Králové

„V Českých Budějovicích zpracovával encyklopedii profesionální tým České akademie věd. My jsme šli jinou cestou. Stanovili jsme 40 tematických okruhů a k nim vybrali redaktory. Ti měli za úkol oslovit jednotlivé autory, připravit seznam témat a zajistit jejich zpracování,“ uvedl tenkrát Zdeněk Zahradník, který se spolu s Jaroslavou Divišovou podílel na redakčním zpracování.

Celkové náklady na encyklopedii se vyšplhaly k 6 milionům korun. Publikace obsahuje přesně 1273 encyklopedických hesel, přičemž mnohá mají souhrnný charakter a obsahují další hesla, jako například ochotnické divadlo, dechové orchestry, pěvecké sbory, cechy, mosty, statutární představitelé města, královny-vdovy a další. Oba svazky váží dohromady čtyři a půl kilogramu.

Papež František a biskupové pastýři naší vlasti

Když jsme v médiích sledovali události spojené s úmrtím a pohřbem Svatého otce Františka, byl důraz kladen převážně na záležitosti na úrovni celosvětové Církve, do kterých jeho pontifikát zasáhl, či je ovlivnil.

Čeští a moravští biskupové na setkání s papežem Františkem ve Vatikánu

Hojně citovaná byla například informace, že papež František jmenoval nové kardinály, kteří v dnes ve Svatém kolegiu tvoří většinu. František jmenoval 163 kardinálů, z nichž pouze 30 bylo jmenováno „za zásluhy“ o Církev, tedy ve věku, kdy se už nemůžou účastnit volby papeže.

Proto si jen málokdo uvědomí, že kromě biskupa v Hradci Králové – Mons. Jana Voškála (byl jmenován papežem Benediktem XVI. dne 3. března 2011) – všechny ostatní diecézní biskupy naší vlasti jmenoval právě nedávno zesnulý papež František. Dne 19. března 2015 byl biskupem česko-budějovickým jmenován Mons. Vlastimil Kročil, 12. února 2016 biskupem plzeňským Mons. Tomáš Holub, 13. května 2022 arcibiskupem pražským a primasem českým Mons. Jan Graubner, 26. května 2022 biskupem brněnským Mons. Pavel Konzbul, 4. července 2023 biskupem ostravsko-opavským Mons. Martin David, 23. prosince 2023 biskupem litoměřickým Mons. Stanislav Příbyl a 9. února 2024 arcibiskupem olomouckým a metropolitou moravským Mons. Josef Nuzík.

Papež František jmenoval i větší část pomocných biskupů pro naše diecéze: pro brněnské biskupství 29. května 2016 Mons. Pavla Konzbulu (bývalý titulární biskup v Litomyšli, dnes biskup brněnský), pro ostravsko-opavské biskupství 7. dubna 2017 Mons. Martina Davida (titulární biskup v Tucce di Numidia, dnes biskup ostravsko-opavský), pro arcibiskupství olomoucké 5. července 2017 Mons. Josefa Nuzíka (titulární biskup v Castra Galbae, dnes arcibiskup olomoucký) a Mons. Antonína Baslera (titulární biskup diecéze Vaga), pro arcibiskupství pražské 23. prosince 2018 Mons. Zdeňka Wasserbauera (titulární biskup v Butrint) a pro biskupství královohradecké 2. prosince 2024 Mons. Prokopa Brože (současný titulární biskup v Litomyšli).

Papeže Františka a Svatý Stolec na diplomatické úrovni v České republice v čase jeho nástupu do služby na Petrově stolci (zvolen 13. března 2013) zastupoval apoštolský nuncius Mons. Giuseppe Leanza, kterého do tohoto úřadu jmenoval

15. září 2011 papež Benedikt XVI. Papež František pak jmenoval nunciem v ČR 21. září 2018 Mons. Charlese Daniela Balva a po něm se stal 1. května 2022 nunciem Mons. Jude Thadeus Okolo.

P. ThDr. Gabriel R. Mulamuhic, O.Cr., Ph.D.)

Text převzat s laskavým svolením redakce Setkání, časopisu Diecéze českobudějovické.

Z Kodexu kanonického práva

Kánon 375

§ 1. Biskupové jsou z božského ustanovení nástupci apoštolů skrze Duha svatého, který jim byl dán, jsou v církvi pastýři, a jako takoví jsou učitelé víry, kněží posvátné bohoslužby a služebníci řízení církve.

§ 2. Biskupským svěcením přijímají biskupové službu posvěcování, učení a řízení, kterou mohou vykonávat podle její povahy pouze v hierarchickém společenství se sborem v čele s papežem.

Kánon 376

Diecézní biskup je ten, kterému byla svěřena péče o diecézi; ostatní jsou nazýváni titulární biskupové.

Kánon 377

§ 1. Papež buď svobodně biskupy jmenuje, nebo zákonně zvolené potvrzuje.

Kdo je pohřben v bazilice na Esquilinu?

S kým odpočívá **papež František** v bazilice Santa Maria Maggiore (Panny Marie Větší neboli Sněžné)?

Je nutno podotknout, že František není jediným papežem pohřbeným v této bazilice (jak chybně informovala média během jeho pohřbu). Před ním tak učinilo sedm papežů, kteří v různých dobách zvolili starobylou mariánskou baziliku na Esquilinském pahorku jako místo pro uložení svých ostatků.

Naši generaci možná rozhodnutí papeže Františka překvapilo, neboť jsme po desetiletí vnímali jako pohřebiště papežů pouze baziliku sv. Petra na Vatikánu. Zatím posledním papežem, pohřbeným mimo baziliku sv. Petra, byl papež **Lev XIII.** (Vincenzo Gioacchino Raffaele Luigi Pecci, 1810–1903, papežem od 1878) v Arcibazilice Nejsvětějšího Spasitele a svatých Jana Křtitele a Jana Evangelisty (Bazilika sv. Jana v Lateráně). Během jeho pontifikátu proběhla velká rekonstrukce této katedrály římského biskupa, včetně rozšíření presbytáře. Papež byl po své smrti 20. července 1903

prozatímně uložen do Vatikánské baziliky a koncem roku 1924 přenesen do své hrobky v Lateránské bazilice.

Mimo Vatikán je pohřbeno více než sedmdesát papežů, z nichž třicet i poměrně daleko od Říma. Asi čtyřicet papežů si však navzdory volbě Věčného města za místo svého pohřbení nezvolilo baziliku sv. Petra, ale dali přednost jiným chrámům v Římě. V lateránské bazilice je pohřbeno dvacet dva papežů. Pět papežů dalo přednost chrámu Santa Maria sopra Minerva a bazilice sv. Vavřince za hradbami. Tři papežové jsou pohřbeni v bazilice sv. Pavla za hradbami a pouze jeden, **Klement XIV.** (Giovanni Vincenzo Antonio Ganganelli, 1705–1774, papežem od 1769) si vybral kostel Dvanácti Svatých Apoštolů. Konečně, jak již bylo zmíněno, sedm papežů před papežem Františkem zvolilo za místo svého odpočinku baziliku Panny Marie Větší.

Prvním papežem, který se rozhodl pro hrob v Santa Maria Maggiore, byl **Honorius III.** (Cencio Savelli, 1150?–1227, papežem od 1216). Své přání vyjádřil během svého pontifikátu několikrát, zřejmě i kvůli tomu, že byl kanovníkem této baziliky. Ta v jeho době již patřila k nejvýznamnějším v celém katolicismu. Honorius III. také oficiálně potvrdil řád dominikánů a františkánů.

Dalším papežem pohřbeným v mariánské bazilice byl **Mikuláš IV.** (Girolamo Masci, 1227–1292, papežem od 1288). Zvolen byl 15. února 1288 po jedenáctiměsíčním neobsazení stolce sv. Petra a volbu přijal až napodruhé. Stal se prvním papežem františkánského řádu. Jeho palác byl postaven hned vedle baziliky a 4. dubna 1292 v něm také zemřel. Hrobku pro něho vytvořil až po třech staletích umělec a architekt Domenico Fontana (1543–1607). Podobiznu Mikuláše IV. nalezneme na mozaice v apsidě baziliky z konce 13. století.

◀ Papež Lev XIV. U hrobu papeže Františka; foto: Vatican Media

Sixtinská kaple není pouze v papežském paláci ve Vatikánu. Možná vás překvapí, že kaple stejného názvu je také v bazilice Santa Maria Maggiore (nese název kaple Narození Páně). Tuto kapli pro papeže **Sixta V.** (Felice Peretti, 1521–1590, papežem od 1585), dalšího papeže z františkánského řádu, postavil Domenico Fontana. Umělec navrhl kruhový prostor a do jeho středu umístil impozantní ciborium, dílo sochaře Lodovica Del Duce (1551–1601). Pod ním se nachází první betlém v historii, který vytvořil Arnolfo di Cambio (kolem 1245–1302/1310) na zakázku papeže Mikuláše IV. Sixtus V., který má v kapli Narození Páně náhrobek, dal do této

kaple z baziliky sv. Petra přenést také ostatky jednoho ze svých předchůdců – sv. Pia V. (Antonio Michele Ghislieri, 1504–1572, papežem od 1566, svatořečen 1712), papeže z dominikánského řádu. **Pius V.** svůj pontifikát směřoval po cestě pokory, náboženské důslednosti, boje proti reformaci, převahy modlitby, naprostého zřeknutí se okázalosti a všech těch známek opulentnosti, které často charakterizovaly existenci jeho předchůdců. Zvolen byl 7. ledna 1566 v konkláve, kterému dominovala postava kardinála Karla Boromejského (1538–1584), který přesvědčil 53 kardinálů, aby zvolili Michele Antonia Ghislieriho – Pia V. Právě Karel Boromejský byl arciknězem baziliky na Esquilinu.

V Pavlinské kapli (Cappella Paolina), nebo také v kapli Borghese, kterou navrhl architekt Flaminio Ponzio (1560–1613) na přání papeže **Pavla V.** (Camillo Borghese, 1552–1621, papežem od 1605) z rodiny Borghese, se nachází milostný mariánský obraz Panny Marie – Salus Populi Romani (Spása římského lidu). Tento starobylý obraz – namalovaný podle tradice nikoli lidskýma rukama – papež František uctíval a velmi často k němu přicházel na soukromou modlitbu. I přesto, že jméno papeže Pavla V. čteme na mohutné fasádě baziliky sv. Petra na Vatikánu, dal se tento papež pohřbit ve své kapli v Santa Maria Maggiore. Pavel V. dal do této kaple přenést také ostatky svého předchůdce **Klementa VIII.** (Ippolito Aldobrandini, 1536–1605, papežem od 1592) a to opět z baziliky ve Vatikánu. Pod touto nádhernou mariánskou kaplí se nachází rodinná hrobka knížat Borghese, kde odpočívá mimo jiné také sestra císaře Napoleona I. – Paolina (1780–1825), manželka knížete Camilla II. Borghese (1775–1832).

Posledním papežem pohřbeným před papežem Františkem v Santa Maria Maggiore byl **Klement IX.** (Giulio Rospigliosi, 1600–1669, papežem od 1667), který byl v začátcích své církevní kariéry kanovníkem kapituly zdejší baziliky.

V bazilice Santa Maria Maggiore odpočívají také kardinálové a jiní preláti, ale

☛ Rakev papeže Františka před bazilikou Panny Marie Větší, která patří mezi nejvýznamnější kostely v Římě; foto: Vatican Media

také mnozí představitelé šlechtických rodin Věčného města. Málokdo z turistů a poutníků, kteří jsem přicházejí, si povšimne v pravé boční lodi náhrobní desky krypty rodiny Bernini. Je na ní vyryto také jméno nejvýznamnějšího barokního sochaře a architekta Gian Lorenza Berniniho (1598–1680), tvůrce slavné kolonády na náměstí sv. Petra ve Vatikánu. Je zde pohřben i jeho otec Pietro (1562 až 1629), který se podílel na výzdobě Pavlinské kaple.

Hlavní mariánskou baziliku v Římě máme v našich církevních dějinách spojenou také s našimi slovanskými věrozvěsty sv. Cyrilem – Konstantinem (827–869) a jeho bratrem Metodějem (813–885). Zde počátkem roku 868 (někteří uvádějí datum 2. února) položil papež **Hadrián II.** (792–872, papežem od 867) na oltář bohoslužebné knihy v staroslověnském jazyce a tím schválil liturgii v tomto jazyce. Tuto skutečnost připomíná i pamětní deska v baptisteriu baziliky. Nedaleko vchodu do pravé boční lodi, za náhrobkem Klementa IX., se nachází náhrobek **Maximiliána z Pernštejna** (1575?–1593), moravského šlechtice, olomouckého kanovníka, komořího papeže **Klementa VIII.** (zde pohřbeného) a jeho zvláštního vyslance k polskému králi Zikmundovi

III. Vasa (1566–1632). Tento náhrobek dala zhotovit jeho sestra Polyxena (1566–1642) provdaná z Rožmberka, později manželka nejvyššího českého kancléře Zdeňka Vojtěcha Popela z Lobkovicz (1568–1628). Maxmiliánova slibná kariéra skončila jeho náhlým úmrtím 2. září 1593.

V kryptě kanovníků zdejší baziliky jsou pohřbeni **Mons. Josef Bezdíček** (1902 až 1972), vicerektor české papežské koleje Nepomucenum v letech 1935–1963 a **Mons. František Planner** (1912 až 1999), rektor Nepomucena mezi roky 1964–1977. Oba byli kanovníky papežské kapituly této baziliky.

Některá média uvádějí, že papež František tuto „baziliku zázraků“, jak jí nazývají Římané, navštívil 126krát. Nelze se tedy divit, že právě v ní si zvolil místo svého posledního odpočinku. Vždyť je tam ve společenství těch, kteří se snažili plnit Boží vůli službou Bohu i lidem a ukazovali, že ve svém životě nemáme promarnit velké dary, které nám dal Bůh.

P. ThDr. Gabriel R. Mulamuhic, O.Cr., Ph.D.)

Text převzat s laskavým svolením redakce Setkání, časopisu Diecéze českobudějovické.

Kostel sv. Matouše v Deštném Orl. h.

Ve stylu radikálního baroka je kostel Nanebevzetí Panny Marie v Nové Pace

Než slavnost Zjevení Páně uzavře Svatý rok

Ještě čtyři měsíce potrvá Jubilejní rok 2025, tzv. milostivé léto. Papež František vyzval při jeho vyhlášení všechny křesťany, aby se stali poutníky naděje. Je to ctnost, kterou je třeba znovu objevit ve znameních doby, která si žádají, aby byla proměňována ve znamení naděje. Na přání biskupa Jana Vokála byl jedním z **poutních míst** ustanoven kostel sv. Matouše v Deštném v Orlických horách.

Kostel sv. Matouše v Deštném

Známa historie barokního kostela sv. Matouše nás vrací do roku 1636, kdy na jeho místě údajně stála dřevěná kaplička. Za postavením kostela stojí místní farnost, která se jmenovala Jedlová (Tanndorf či Tannwald). Kamenný chrám nechali vystavět páni ze Solnice, kde byl klášter bosých karmelitánů od Panny Marie Vítězné z Prahy. Ti byli duchovní, ale také hmotní patroni výstavby kostela, který svému účelu sloužil až do druhé světové války. Ve

staveních na stránkách kolem kostela žilo na jejím začátku přes šest set lidí. Protože ale většina z nich byla německého původu, museli po válce odejít. S nimi odešel z Jedlové i život. Ves pustla, domy, včetně kostela, se postupně měnily v ruiny.

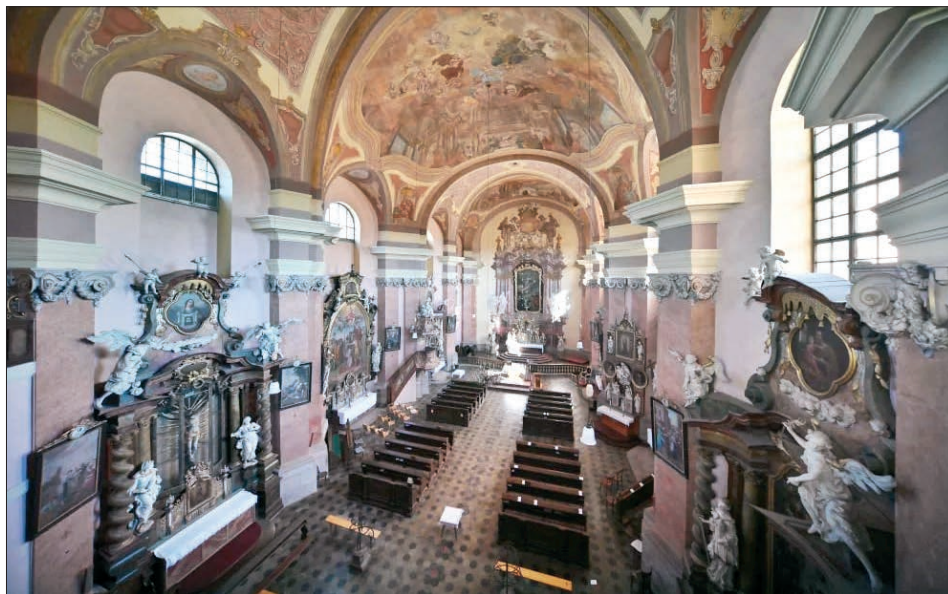
Na neudržovaný, zchátralý kostel byl dokonce v závěru 80. let minulého století vypsán demoliční plán. „Díky“ neposlušnosti úředníka, který odmítl bourat, kostel zůstal. I když byla děravá střecha i strop, spadlý kůr, hřbitov byl zarostlý a náhrobky povalené. Když se v roce 1992

Mons. Karel Otčenášek dozvěděl, že vedlejší pionýrský tábor Vesmír, přebudovaný z bývalé obecní školy v Jedlové, je na prodej, neváhal. Tábor zakoupil pro mládež z královéhradecké diecéze a do Jedlové poslal P. Pavla Rouska. Tak vzniklo Diecézní centrum života mládeže Vesmír. Vyšší Prozřetelnost mu dala vzniknout na místě spojeném s bolestí, nenávistí i smrtí, a tak mu navrátila nový život.

Matoušovo zmrtvýchvstání začalo opravou střechy a stropu, bylo důležité, aby do kostela nepršelo. Aktivita se pak

Kostel sv. Matouše prochází obnovou

Pohled do interiéru novopackého chrámu Nanebevzetí Panny Marie

přesunuly do centra mládeže. Otec Pavel vždycky říkal, že když tam bude život, stane se postupně něco i s kostelem. Jeho slova se naplnila v letech 2005–2006: opravila se okna, vrátily dveře, zavedla se elektrina, opravil kůr a věž, zabezpečily se zdi, a nakonec udělala i podlaha. Ani tam nebyla, všechno bylo rozkradené.

Mons. Pavel Rousek proměnil areál Vesmíru v místo, kde mladí lidé nacházejí své vrstevníky, kněze, přijetí, společenství. Už přes 30 let. V roce 1992 začínal s pěticí mladých lidí, kteří vytvářeli základní společenství. V euforii 90. let začalo postupně, ale poměrně velmi rychle, jezdit množství lidí. Na oslavu konce roku, na Velikonoce, o prázdninách si zalyžovat začaly jezdit celé rodiny. „*Když jsem v roce 2006 nastoupil,“* vzpomíná P. Tomáš Hoffmann, „*navázal jsem na to, co už tady otec Pavel se svými týmy spolupracovníků vybudoval. Šlo nám o to, abychom vytvořili prostředí, kam mladí rádi přijedou a budou ochotní a schopní vytvářet po diecézi síť lidí, doprovázejících společenství dalších.*“

„*K Jubilejnímu roku speciální akce nemáme, protože tím, že tady jsou pořád lidé, kostel téměř denně používáme na mši svatou, a při té příležitosti samozřejmě konáme i pobožnost, související se získáváním milostí, které Jubilejní rok nabízí. O kostel je obrovský zájem, mnoho lidí tady vstupuje*

do manželství, církevní sňatky jsou uvnitř, civilní u kostela, který je neustále otevřený.“

77 Jubileum skončí 28. 12. 2025 v místních církvích po celém světě, přičemž ve stejný den se uzavrou Svaté brány Lateránské baziliky i bazilik Panny Marie Sněžné a sv. Pavla za hradbami. Jubilejní rok bude formálně ukončen v Římě o slavnosti Zjevení Páně 6. ledna 2026.

Jedinou vysloveně „poutní akcí“ bude svátek sv. Matouše v neděli 21. září, kdy budeme mši svatou v 9:30 překládat z farního kostela sv. Máří Magdalény v Deštném do poutního kostela Jubilejního roku – tedy do kostela sv. Matouše.

Mši svatou bude P. Tomáš Hoffmann, který z Deštného po 19 letech odchází, slavit společně se svým nástupcem P. Janem Pitřincem.

Jinak ale platí, že mše svaté jsou v poutním kostele sv. Matouše po domluvě s DCŽM Vesmír velmi často, protože centrum funguje až na výjimky po celý rok. Stačí zavolat na číslo P. Tomáše Hoffmanna, 777 589 830, od 15. září na číslo P. Jana Pitřince, 736 755 038, nebo P. Jana Barborky, 732 268 631. Domluvit lze svátost smíření nebo i speciální mši svatou pro poutní skupinu. Všechno lze nalézt na stránkách DCŽM Vesmír i farnosti. <http://vesmir.signaly.cz/farnost-destne.html>

Kostel Nanebevzetí Panny Marie v Nové Pace

Z Orlických hor nás cesta za poutními místy Jubilejního roku 2025 přivedla do podhůří Krkonoš. Kostel Nanebevzetí Panny Marie v Nové Pace, součást bývalého kláštera paulánů, patří mezi nejkrásnější barokní stavby první čtvrtiny 18. století ve střední Evropě.

Klášter, postavený podle plánů Kryštofa Dienzenhofera, byl založen roku 1655 Marií Evou z Tiefenbachů. Při klášteře existovala sochařská a stavební dílna, ze které pochází řada soch ve městě a okolí. Díky klášteru vznikla v Nové Pace slavná sochařská a řezbářská dílna rodu Suchardů. Kostel s průmětem pěti elips klenby od neznámého architekta je

v majetku Církve, která za pomoci dotací provádí jeho renovaci. Po opravě střechy a celého pláště došlo i na interiér.

Při čistění malby se objevily rozsáhlé přemalby na freskách i výmalbě a pod nimi množství starých sádrových tmelů, které často překrývaly originální malbu. Rekonstrukce rovněž objevila zazděná okna na západní straně presbytáře a pod novou malbou zbytky figurální malby sv. Václava z 19. století. Po konzultaci s pracovníky památkové péče byla tato malba po zdokumentování opět zakryta.

„Historie Nové Paky jako poutního místa se podle legend začala psát už v 11. století,“ doplňuje děkan Pavel Kalita.

Jeden horník našel v blízkém stříbrném dole sošku Panny Marie a umístil ji do dutého stromu poblíž. Protože sošce hrozilo zneuctění od pohanů, měl ji přenést do

blízkosti svého bydliště, právě na toto místo. Tady pak byla postavena kaple, která je doložená už na začátku 15. století. To byl základ poutní tradice k Matce Boží. Veliký rozvoj tohoto místa jako poutního nastal s příchodem bratří paulánů do Nové Paky. Když začalo přibývat poutníků, kteří sem přicházeli, zahájili 11. června 1709 stavbu kamenného kostela. Poutní tradici velice rozvinuli, bylo až šest poutí v roce, za rok přicházelo až 25 tisíc poutníků, což byl významný přínos pro město. Bratři se ujímali poutníků, měli tady dokonce lékárnu, takže lidé sem mířili nejen za duchovní úlevou a posilou. Pauláni působili v Nové Pace nějakých 85 let, jejich klášter, stejně jako řadu dalších, zrušil roku 1785 císař Josef II. Poutní tradice se ale uchovala přes další století a Paka patří k důležitým mariánským poutním místům.

Kostel Nanebevzetí Panny Marie je postavený ve stylu radikálního baroka. Zajímavý je tím, že je vlastně jednoduší a postupně postavený na půdorysu pěti elips. Je to dynamické, piastry opisují ty elipsy a vybíhají ostře do prostoru. Hlavní oltář je iluzivní výmalba včetně fresek, je připisována Josefu Kramolínovi nebo jeho žákům. Kramolín patřil ke generaci pozdně barokních umělců, volně kombinoval prvky přežívajícího barokního umění, které po rekonstrukci oživil akademický malíř Pavel Padevět společně s mladým týmem spolupracovníků.

Na hlavním oltáři se nachází gotická soška Panny Marie Novopacké z konce 15. století. Nejcennější v kostele jsou obrazy od Petra Brandla: obraz zakladatele bratří paulánů sv. Františka z Pauly a obraz sv. Jana Nepomuckého, který v té době byl velice žádaný a ctěný světec. Po válce a s nástupem komunismu, poutní tradice pomalu, ale jistě upadala. Snažíme se ji obnovovat. Začalo se s generální opravou kostela, znovu jsme vrátili tři roční poutě, a navíc máme pravidelně v sobotu příležitost být na poutní mši svaté a svátosti smíření. V neděli je tady vždy farní mše svatá.

Kostel Nanebevzetí Panny Marie je v jubilejním roce otevřený pravidelně v sobotu a v neděli do konce září vždy do 16

hodin (s polední pauzou 12–13). V sobotu je pravidelně, až do konce roku, od 9 hodin příležitost ke svátosti smíření a mše svatá v 10 hodin. V neděli je pravidelně mše svatá o deváté, příležitost ke svátosti smíření cca čtvrt hodiny před mší svatou. *„Třetí pouť bude v neděli 8. září v 9 hodin,“* uzavřel aktuální pozvánku do Nové Paky P. Pavel Kalita.

Aktuální informace o bohoslužbách a dalších akcích v klášterním kostele Nanebevzetí Panny Marie jsou na webových stránkách farnosti: farnostnovapaka.cz.

Koclířov, kaple Zjevení Capelinha

Třetím poutním místem jubilejního roku 2025, kam vás namátkou zavedeme, je Koclířov, který už 30 let formuje modlitební skupiny v duchu biblického večeraďla.

Fatimský apoštolát vznikl ve Šlapanicích u Brna, svou činnost pak rozvíjel v Třebíči. Od roku 1995 působí v Koclířově u Svitav, kde téhož roku vzniklo poutní mariánské místo Českomoravská Fatima Koclířov. *„V srpnu 1995 královéhradecký biskup Karel Otčenášek velkoryse požehnal vznikající Českomoravské Fatimě na území královéhradecké diecéze. Už první programy v Koclířově nabízely formační cestu při exerciciích, seminářích a v nejšířším měřítku pak při prvních mariánských sobotách, které začaly v Koclířově v listopadu 1995. Fatimské centrum v Koclířově od samého začátku své existence bylo úzce spjato s diecézí, biskupem a aktivitami vycházejícími z nově otevřeného pastoračního centra diecéze Nového Adalbertina. V té době vrcholilo tzv. Desetiletí duchovní obnovy národa, u jehož vzniku byl tajně za totalitu jediný z biskupů, a to biskup Otčenášek. Posláním našeho hnutí je na prvním místě formovat stávající modlitební skupiny v duchu biblického večeraďla a pomáhat při vytváření dalších modlitebních skupin v naší zemi,“* připomněl uplynulé roky Mons. Pavel Dokládal, který vrátil kdysi klášteru školských sester opět duchovní život.

Světový apoštolát Fatimy, jehož částí je Fatimský apoštolát v ČR, si klade za cíl šíření autentického učení katolické

Výtah pro fatimský klášter

U příležitosti výročí vzniku mariánského poutního místa v Koclířově probíhá přístavba výtahu k budově kláštera a národního centra Fatimského apoštolátu v ČR, aby tak byl usnadněn přístup do jednotlivých poschodí kláštera i pro kočárky, vozíčkáře či seniory.

Výstavba výtahu probíhá současně s pracemi na izolacích západní strany kláštera, a právě zde při výkopu bylo vybudováno první patro výtahové šachty, která je vyústěna až do půdní vestavby kláštera. V každém patru kláštera jsou vybourány prostory pro vstup do výtahu.

Stavba má být dokončena k 30. 9. 2025. Celková cena této výstavby činí 4 976 000 Kč. Zdvíh bude zásadním usnadněním života v koclířovském národním centru Českomoravské Fatimy. Projekt není financován žádnou státní finanční dotací.

Více o možnosti, jak přispět na dokončení tohoto díla na www.cm-fatima.cz.

◀ Fatimský areál v Koclířově se stal dominantou obce, kam přijíždí mnoho poutníků a turistů

◀ Koclířovská Capelinha se velice rychle stala významným poutním místem

Církve a věrnost zásadám Evangelia, osobní posvěcování skrze věrné následování a šíření autentického poselství Fatimy a hledá svou apoštolskou činností správnou odpověď katolických křesťanů v otázkách mariánských zjevení. Svou činností odpovídá Matce Boží a Boží lásce, a tak chce působit v naprosté jednotě s Církví, která miluje Pannu Marii jako svou matku. Mezi jeho další činnosti patří publikační a ediční činnost, podporuje a realizuje charitativní a humanitární akce, podobně tak i akce společenské, kulturní a náboženské. V nemalé míře organizuje cesty na známá poutní místa v tuzemsku i zahraničí. Českomoravský fatimský apoštolát bývá Českou biskupskou konferencí pověřován i k organizaci národních poutí.

Poutním místem, kde lze získat milosti Jubilejního roku 2025, byla ustanovena kaple Zjevení Capelinha, fatimská kaple střední a východní Evropy.

„První čtvrtletí svatého roku jsme zahájili požehnáním Cesty poutníka naděje,“ pokračuje Mons. Pavel Dokládál. „Od Andělského hradu, v Koclířově z farního kostela sv. Filomény a Jakuba přes silnici, nahoru do kopce do Capelinhy. Celou cestou chodíme každou první sobotu v měsíci ve 14 hodin s vlajkami, Pannou Marií, s liturgií a zpěvy žalmů podle originální

předlohy z Říma. Cestu poutníka naděje jsme konali také o slavnostech, jako bylo například Neposkrvněné Srdce Panny Marie, sv. Petr a Pavel, Zlaté kněžské jubileum nebo měsíc poté Díkuvzdání za 30 let od otevření poutního místa Koclířov biskupem Karlem Otčenáškem.“

Nejbližší hlavní slavnost připadne na sobotu 4. října, v rámci celostátní mariánské výroční konference WAF – Světového apoštolátu Fatimy v ČR. Programy jsou po celý prodloužený víkend od 2. do 5. října 2025. Růžencový měsíc přinese 12. října vigilie Fatimy. V Římě vyvrcholí jubileum mariánských sanktuárií, s hlavní sochou Panny Marie Fatimské z Cova d'Iria.

WAF bude, mimo jiných, zastupovat bývalá členka Mezinárodní rady a nyní naše národní prezidentka hnutí Hana Francáková s Mons. Pavlem Dokládalem. Oba se ale po slavnostech v Římě ještě večer přesunou do Koclířova, aby tam v pondělí 13. října prožili hlavní den Fatimy - 108. výročí slunečního zázraku a zasvěcení Ukrajiny.

V Koclířově se lze každý den Svatého roku 2025 připojit ke společným modlitbám v kostele Fatimy ráno, v poledne a večer, vždy s příležitostí ke svátosti smíření i možnosti podání svatého přijímání. Mše svatá je každý den. V neděli

vždy v 9 a 11 hod, každou sobotu poutní v 10.30 hodin. Každého 12. a 13. dne v měsíci jsou programy vigilie a Fatimského dne. Stejně tak v posledním čtvrtletí ... říjen-listopad-prosinec.

„Svaté místo, Capelinha v Koclířově, je otevřeno 24 hodin denně. Nazýváme ji ‚milostivodem‘ k přijetí plnomocných milostí, odpustků pro každého nebo pro zemřelého. Naši hosté nebo náhodní poutníci mají od kaple v areálu sv. Jana Pavla II. jen pár kroků do naší klášterní kavárny a cukrárny, to je zase takový ‚šmakovod‘.“

Závěr Svatého roku budeme slavit v jednotě s Církví v naší katedrále a stejně tak u nás v Českomoravské Fatimě na konci občanského roku 2025. I „obyčejný“ rok 2026 bude pro nás, stejně jako všechny předešlé, velkou výzvou. Bude před námi dokončení výtahu v poutním domě, kaple stálé adorace Karla Otčenáška, zbudování nového parkoviště a nové zadní přístupové bezbariérové cesty přímo ke Capelinhe, realizace domu sv. Lucie pro seniory a obnovení provozu restaurace Fatima.

„Těšíme se na všechny, kdo se k nám stěhují, pomáhají, rozšiřují sekci dětí Františka a Hyacinty i nově ustanovenou sekci mládeže,“ uzavřel Mons. Pavel Dokládál.

Hola, hola, Dobrý pastýř do lesa volá

Poprchávalo, když jsem na okraji Svítkova hledala cestu k **Lesní mateřské škole sv. Františka**. Když jsem ji konečně našla, dalo se do slušného deště. Dětem, vracejícím se z dopolední vycházky, to evidentně nevadilo. Na zastřešené schody před maringotkou skládaly jedny botičky vedle druhých. V sousedním přístřešku jsem usedla k rozhovoru s vedoucí unikátního předškolního zařízení **Veronikou Dvořákovou**.

77 Nejprve trocha historie ... letošním zářím vstupuje školka do druhého roku své existence, jaké byla začátky?

Školku v pardubické městské části Svítkov jsme slavnostně otevírali loni 16. října, od září 2024 je oficiálně zapsaná v rejstříku škol Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy. Děti tak u nás můžou absolvovat poslední rok předškolního vzdělávání, který je ze zákona povinný. Lesní mateřská škola sv. Františka je alternativou tradičního předškolního vzdělávání a klade důraz na pobyt dětí v přírodě a vzdělávání v lese. Děti rozvíjejí vedle stránky fyzické, psychické a sociální také oblast duchovní. Je určena pro děti od 2 do 7 let, které prozkoumávají okolní lesy, učí se skrze zážitky a prohlubují tak své dovednosti.

Koordinátorem projektu byl můj manžel Josef Dvořák. To jeho napadlo, abychom udělali školku v lese. Měli jsme v té době dvouletou dceru a trávili hodně času venku. Chtěli jsme, aby i ona vyrůstala více na vzduchu, v přírodě, bez ohledu na počasí, aby se otužovala. Manželova maminka tento les vlastní, tak jsme si řekli, že uděláme školku v našem lese. Když jsme se sem poprvé přijeli podívat, tak to tady vypadalo asi jako les okolo. Jedno velké křoviště, nedalo se tady vůbec projít. Takže jsme vzali křovinořezy, pily

(Kreativitu mohou děti rozvíjet mnoha způsoby

a další nářadí a začali les čistit. Manželova představa byla, že za dva měsíce musí být všechno včetně školky. Nakonec jsme byli rádi, že jsme za ty dva měsíce zpřístupnili místo tak, že už jsme tady stanovali, a až teprve druhý rok jsme pokračovali. Přivezli jsme teepee a karavan, v září 2023 dali žádost na MŠMT, šli jsme na stavební úřad, Lesy ČR, hygienu a další úřady, nebylo to úplně jednoduché. Nejprve jsme tady otevřeli klub pro děti a já tady fungovala od pondělí do středy pro děti, pro maminky s dětmi, kdokoli chtěl

přijet, tak prostě přijel, a tím se to začalo dostávat do povědomí.

Mezitím se ředitelka Oblastní charity Pardubice Mgr. Marie Hubálková a můj manžel vydali na Biskupství do Hradce Králové, kde dostali souhlas ke zřízení církevní mateřské školy. Jako praktikující katolíci jsme si říkali, že církevní předškolní zařízení jsou dnes už běžnou záležitostí, nikoliv ovšem lesní, takové u nás ještě nikde není. Byly to docela nervy, ale zvládli jsme to.

77 Proč jste za patrona vaší školky zvolili právě sv. Františka z Assisi?

Taky to byl nápad mého manžela, sv. František je spojený s lesem, s přírodou, ptáci se opírali o jeho ramena, když se modlil nebo chodil venku. Ptáci symbolizují duchovní svobodu a růst.

77 Přijímáte do školky i děti z nevěřících rodin?

Ano, děti tady rozhodně neklečí „od rána do večera“. Používáme tzv. Katechezi Dobrého pastýře: „*Já jsem dobrý pastýř, znám své ovce a ony znají mne*“ (Jan 10,14). Je to celosvětově rozšířený program pro biblicko-liturgickou výchovu dětí ve věku od 3 do 12 let. Přibližujeme Boha dětem, aby znaly církevní rok,

příběhy a podobenství. Takovou laskavou a přirozenou formou. Je to o hodnotách, a ne o nějakém striktním modlení. Jestli tak budou děti dál žít, záleží jenom na nich a na rodičích.

Křesťanství šíříme formou Desatera, a to v chování. Snažíme se k sobě chovat tak, jak chceme, aby se ostatní chovali k nám. Máme tady i děti ze sociálně slabých rodin, které jsou z aktivizačního centra pro rodiny s dětmi OCH Pardubice. Nemají lehké dětství. Rodiče, nebo ti, se kterými žijí, se k nim mnohdy nechovají hezky a tady jim to kompenzujeme. A taky je to učíme, protože ony mnohdy přijdou, strkají do ostatních dětí, nemluví slušně. Není to jednoduché, ale zatím to zvládáme.

77 Platí se tady školné, to je možná pro ty sociálně slabší rodiny trochu problémem ...

Máme to nastavené tak, že výše školného je individuální. Vždycky se domluvíme na výši, která je pro rodinu přijatelná. Kdo si to nemůže dovolit podle ceníku, který máme na webových stránkách, s ním se domluvíme individuálně. Norma na dítě z dotací MŠMT je, popravdě řečeno, hraniční, abychom vyšli. Děti ze sociálně znevýhodněných rodin neplatí nic. Ale jsme zapojeni do projektu Woman FOR Woman, jmenuje se SOS do školky, přispívají nám na jídlo. Jsou velmi vstřícní. Co se týče školného, ti, kdo si nemohou dovolit platit, nám třeba s něčím pomohou, se dřevem nebo seženou např.

papíry, které ve školce můžeme využít. Jedna maminka tady uklízela, i z toho se dá platit školné, ale sponzory pořád potřebujeme. Stejně tak ještě aspoň 2–3 děti, jejichž rodiče si budou moci dovolit platit školné. Tím podpoří hlavně pedagog, abychom měli na jejich mzdy, aby tady ti úžasní lidé zůstali. Máme i dobrovolníky, chodí z Oblastní charity i z Koalice nevládek Pardubicka.

77 Máte kapacitu 15 dětí ve věku od 2 do 7 let, takže i děti na plenkách. To je docela odvážné. Většinou mateřské školy, kam děti nastupují po dovršení věku tří let, požadují děti, které se obejdou bez plenek.

V zimě jsme tu měli na plenkách tři děti. Ráno jsme vždycky ráno vytopili maringotku, která slouží jako herna a výdejna s jídelnou. Děti přijíždějí kolem půl osmé a po příjezdu už zůstávají venku. Hrají si, běhají, můžou hrát fotbal, slackline, do svačinky jim necháváme úplnou volnost, aby si vytvářely své fantazie, aby ten čas využívaly, jak chtějí. Kolem deváté hodiny je svačinka, když je velká zima, chodí dovnitř do té vytopené maringotky. Ohřát se, najíst, přebalit, vyčůrat. Na zimu jsme nechávali i nočníky vevnitř, aby byly děti v teplotě a nemusely chodit ven. Když jsou krásné dny, všechno se odehrává venku. Po svačině je společný kruh, kde si povídáme, zpíváme, probíráme třeba počasí, dny v týdnu, všechna možná témata, která bychom měli podle rámcového vzdělávacího programu procházet.

Když třeba začínala zima, přijel sv. Martin na bílém koni. Potom přišlo období dušiček, žádný Halloween, povídali jsme si o tom, jestli děti chodí zapalovat svíčky na hřbitovech. Potom Vánoce. Dárky jsou pro děti samozřejmě velmi důležité, ale vyprávěli jsme si vánoční příběh, jak to bylo s Ježíšem, Marií, s andělem. Kousek od pískoviště máme pařez, na kterém je soška Panny Marie. Společně se sv. Františkem je naší ochránkyní, chodíme jí s dětmi zapalovat svíčku a vždycky jí za něco děkujeme. Ony mají povinnost rozmyslet si, za co. Moc rády zapalují a sfoukávají svíčky, ale současně se zamyslí nad tím, co je pro ně důležité a za co chtějí poděkovat. Hodně třeba děkují za to, že můžou hrát ve školce fotbal, že tady mají kamarády, ale často děkují také za to, že je má Panenka Maria ráda.

Následují sportovní aktivity, např. běhání. Stavíme dětem různé dráhy, aby se pohybovaly i jinak než přirozeně, protahujeme se a potom odcházíme na procházku. Máme tady okruh kolem lesa, je tam lavička, kam se posadíme, zazpíváme, nebo si něco zopakujeme. Od půl dvanácté je oběd a pak chodí děti odpočívat do druhé maringotky, která už je tou dobou taky vytopená, a jak jsou z venku vymrzlí, tak spí v tu ránu. Kdo nespí (šest, sedmileté děti) jde na nějaké předškolní činnosti. Pomaloučku, potichoučku vylezou a přejdou do druhé maringotky.

77 Říkala jste vytopíme ... jak? Předpokládám, že třeba infrazářiče nebo jiné moderní vymoženosti tady nemáte.

At je léto nebo zima, děti tráví na čerstvém vzduchu a v přírodě co nejvíce času, kde mají mnoho podnětů rozvíjet svoji osobnost

Byť třeba umazané od hlíny, jsou děti v lesní školce šťastné

Sociální vazby se dětem v přírodní škole tvoří lehce

Máme kamna, klasické Petry. Nemáme tady elektrinu, ale protože jsme v lese, máme dřevo. A vzadu generátor elektrické energie na benzín. Děti musí mít na mytí rukou teplou, tekoucí vodu, proto máme termonádobu s kohoutem, do které připravíme na celý den teplou vodu na ručičky, také děláme teplý čaj. Obědy nám sem vozí externí dodavatel. Chystá obědy a vytváří jídelníček, který obsahuje i dopolední a odpolední svačinky. Musíme naplňovat tzv. spotřební koš. Sami nevaříme, nemůžeme. Tady vidíte box, ukazuje Veronika Dvořáková vedle sebe, v něm jsou gastronádoby, ve kterých nám přivezou teplé jídlo. Pokud by ho bylo potřeba přihřát, tak máme ohřevnou vanu, ale ve většině případů to přivezou připravené k podávání, ve správné teplotě.

Využíváme také služeb Odlehčovacích centra Červánky v Mikulovicích, kde se chystají svačiny a kam vozíme nádoby do myčky. Ovoce, zelenina, jogurty, dobré pečivo jako třeba koblihy se k nám dostávají díky Potravinové bance, se kterou Oblastní charita spolupracuje.

77 Jaká je reakce rodičů, když se sem přijdou podívat? Nepředstavují si trochu něco jiného, než potom vidí na vlastní oči?

Oni reagují podle toho, jak reagují děti. Když mně volají a zjišťují, jak to tady funguje, tak sem všechny zvů. Říkám přijďte i s dítětem, je důležité, abyste viděli, jak se tady cítí. Pokud uvidíte, že sem

zapadne, že se zabaví, že vás v tu chvíli už ani nepotřebuje, tak víme, že tady bude v pohodě. Když někdo váhá, protože tady není vyluxované jehličí a může tady být mokro, odpovídám, že jsme v lese, v opravdovém lese. Jsou maminky, které vidí, že je sice dítě v pohodě, ale bojí se, že by v zimě mohlo být nemocné. Tak se rozhodnou, že na podzim ne, že by to zkusili zjara, až bude lepší počasí, ale ještě nikdo z podzimních zájemců se nevrátil. To je o nastavení rodičů. Vidí, že pro dítě je to dobré, líbí se mu tady, ale maminka by byla raději, kdyby bylo v hezké, vymalované, suché třídě. Zavřené, ale čistounké. Kdo je smířen s tím, že dítě tady bude šťastné a špinavé, může zůstat.

77 Hřmí nám přímo nad hlavou. Do příštěšku, pod kterým s Veronikou Dvořákovou sedíme, bubnuje déšť. Jak se děti vyrovnávají s nástrahami přírody?

Ptali jsme se jich, zda se bojí bouřky. Říkal, že ne. Srovnávají se s tím v pohodě, sžívají se přírodou, oni se narodí spojení s přírodou, to my je od ní oddělujeme, tady se to dostává zpátky, do přirozeného stavu.

Někdy přijdou s tím, že je jim zima, tak okamžitě vyvíjíme takové pohybové činnosti, aby se hýbaly a aby si zvykly na to, že při nepříznivém počasí se hned nezalézají pod střechem. Jedna maminka přišla s tím, že syn už nepotřebuje tolik oblečení, že je vidět, že je otužilejší. Děti téměř nemarodí, příroda na ně má opravdu

pozitivní vliv. Dokonce v roce, když jsme školku teprve připravovali a já sem jezdila, jak už jsem říkala, na tři dopoledne v týdně, tady byl s maminkou chlapec s autismem. Říkala, že má mnohem méně záchvatů, že pobyt v přírodě na něj velmi dobře působí. Hlavně ten otevřený prostor, že tady nejsou žádné uzavřené místnosti. Oni mají svobodu, ale zároveň vědí, kde je hranice, za kterou nejdou.

Navíc, náš karavan je plný oblečení. Tím, že naším zřizovatelem je OCH Pardubice, pod níž funguje šatní sbírka, dostali její pracovníci za úkol najít v oblečení v určitých velikostech, abychom tady měli náhradní oblečení pro děti, případně pro děti ze sociálně slabých rodin i pro ně domů, nejenom na převlečení. Dostali jsme spoustu gumových holínek, zimní nepromokavé obuvi i zimního oblečení.

77 Jak se stalo, že vás zaštitila právě OCH Pardubice?

Můj manžel začal před pár lety jako dobrovolník charity, ač není pedagog, doučovat děti ze sociálně slabých rodin. Dostal na starost kluky, které připravoval na přijímačky, nebo jim pomáhal s učením, když propadali. V té době si uvědomil, že děti v těchto rodinách je třeba tvarovat a pomáhat jim co nejdříve. Ideálně od tří let, to je to úplně nejlepší cesta. Ti kluci, které vytáhnul z bryndy, mu dnes děkují. Uvědomují si, že díky jemu se dostali na

Ⓛ Rozvíjet logické myšlení je třeba vždy

Ⓛ Smích malých žáčků je odměnou pro pedagogy i rodiče dětí

učňák, dodělali ho a můžou si vydělávat nějakým řemeslem. Nechtějí žít tak, jak žili jejich rodiče, vidí ten rozdíl a nechtějí se vracet. Máme kluka zedníka, kuchaře, a právě proto jsme si řekli, že začneme u těch malých. Že když se tady budou nějakým způsobem formovat, tak až přijdou na ZŠ, nebude se jim nikdo posmívat. To byl náš záměr.

Ale k té charitě ... když vypukla válka na Ukrajině, tak jsme oba pracovali jako dobrovolníci v Krajském asistenčním centru pomoci uprchlíkům. Tam jsme se blíže poznali s paní ředitelkou Hubálkovou, manžel ji znal z pomoci při pořádání potravinových sbírek. Tehdy jsme si řekli, že charita se určitě stará nejen o školní, ale i předškolní děti. Zeptali jsme se tedy, zda by se OCH nestala zřizovatelem naší vznikající mateřské školky. A ona řekla ano.

77 Ve vašem životě, samozřejmě i v životě vašeho manžela, to byla velká výzva. Život se vám, předpokládám, převrátil vzhůru nohama.

Ano, oběma. Byla i těžší období, ale všechno to spolu zvládáme, nesmírně nás to naplňuje. Vidíme přínos, vidíme vizi do budoucna, že by to mohlo fungovat ještě další roky. Manžel má dokonce představu, že tady jednou bude i první stupeň ZŠ.

77 Jaké jsou vaše benefity? Proč by dítě mělo přijít sem a předškolní věk prožít právě tady v lese?

Děti tady mají neuvěřitelnou svobodu, ony si to ani neuvědomují. Mladší se učí spolupracovat se staršími, a ti se učí pomáhat mladším, ta provázanost je tady obrovská. A potom ... celý den jsou na čerstvém vzduchu. To je k nezaplacení. Ve školkách děti sice chodí na procházky, ale třeba na hodinu. A po spaní, když se nasvačí, tak jdou třeba na zahradu, ale někdy taky ne. Když trošku sprchne, tak ven nejdu, jsou ve třídě. A tady jsou pořád venku a v pohybu, oni pořád lítají, pořád něco podnikají, a zároveň my je hodně osamostatňujeme. Samy se jdou umýt, samy se obouvají, samy se svlékají. Někdy jsou zvyklé, že maminky to dělají za ně. My říkáme: pojď, vyzkoušej si to sám, ty to zvládneš. Někdy je necháme třeba i chvíličku potrápit tady na schodech do maringotky s těmi botami. Trošku se vzdálíme, a najednou vidíme, že dítě je obuté a běží za námi. Samozřejmě musíme dohlédnout, aby nebyly úplně jako čuničci, ale ony už, když mají špinavé ruce, nejdu mně je ukázat, ale jdou si je rovnou umýt.

Učíme je, aby se samostatně najedli, příborem. Jedna maminka říkala, že vidí obrovský pokrok u syna, který se krásně naučil jíst příborem, že byla úplně překvapená. To je ta samostatnost a procvičování motoriky, pořád něco děláme. Přestože jsme venku, tak tvoříme, kreslíme. Uprostřed školky je veliké pískoviště, pořád tam strkají ručičky a něco dělají. Opodál boso chodniček, teď je kvůli dešti přikrytý, ale když je hezky, tak si děti

sundají botičky a procházejí se po něm. Jsou tam šišky, mech, písek, kamínky, klacíky, kůra. Není to zábava na dlouho, proběhnou si to a jdou si zase hrát s něčím jiným, ale to všechno jsou stimuly, které jim pomáhají. Každý materiál stimuluje jinou část chodidla. Chůze po nich není jen zdravá, ale i zábavná. Pro děti je to skvělý způsob, jak rozvíjet smyslové vnímání a posilovat klenbu či nožní svalstvo.

Teepee mělo být původně naším zázemím, ale lesní vlhko jeho plachtě úplně neprospívá. Proto slouží jako sklad venkovních hraček. Motorky, odrážedla, bábovičky, všechno, co děti využívají ke hře, tam večer před odchodem uklidíme.

77 To, že se vám vaši odvážnou vizi podařilo uvést do života, že funguje a že to vypadá i na dobré vyhlídky, to vás i manžela určitě silně naplňuje ...

Já si to taky myslím, ano, naplňuje nás to. Pořád si o tom doma povídáme. Jak je to úžasné, jak se to opravdu povedlo a jak to jede dál, jak to má pořád nějaký progres. Z toho máme oba obrovskou radost. To nás i tak hezky stmeluje.

77 Co popřát Lesní mateřské škole sv. Františka v pardubickém Svítkově do nového školního roku?

Šťastné děti!

Eva Zálešáková)

❖ Děti v pátém ročníku Speciální školy biskupa Prokopovi zazpívaly

❖ Děkan restaurátorské fakulty Radomír Slovík (uprostřed) představuje Litomyšlský graduál biskupovi a starostovi Litomyšle

Litomyšlský titulární biskup na oficiální návštěvě města

Když byl v prosinci loňského roku jmenován **Prokop Brož** pomocným biskupem královéhradeckým, přidělil mu papež František zároveň i **titulární biskupství v Litomyšli**. První oficiální návštěva titulárního litomyšlského biskupa Mons. Prokopa Brože v Litomyšli se uskutečnila 25. a 26. května.

Není běžné, aby pomocný biskup měl své titulární určení v diecézi, kde působí, navíc pár desítek kilometrů od bydliště. Většinou jde o zaniklá sídla diecézí někde ve Středomoří. Při nedělní dopolední bohoslužbě se scholou mladých přivítal biskupa Prokopa Brože probošt Zdeněk Mach, po jejím skončení měli farníci možnost setkat se s pomocným biskupem Prokopem.

Hlavní program oficiální návštěvy Litomyšle se však odehrál v pondělí, kdy titulární biskup navštívil Gymnázium Aloise Jiráska a Speciální základní školu. Po nich už byl přijat na Městském úřadě starostou Litomyšle Danielem Brýdlem, který biskupa následně doprovodil i na

Fakultu restaurování, která v Litomyšli rovněž sídlí. „Na gymnázium mě přijala paní ředitelka Ivana Hynková. Představila mi školu a přivedla mě do prostor místní auly na debatu se studenty a studentkami. Ptali se mě na moje dětství, dospívání, a samozřejmě i na můj vztah k ženám. Kladli otázky i po smyslu života či jak si já představuji Boha. Některé otázky byly dost obtížné a prozrazovaly hloubavost litomyšlských studentů“, sdělil po návštěvě gymnázia biskup Prokop.

„Hodinové setkání se studenty všem velice rychle uteklo. Pan biskup odpovídal velmi otevřeně, s nadhledem a mnozí studenti hned po setkání oceňovali i klid, který pan biskup po celou dobu diskuse vyzařoval.

Studenti kvinty, kterých jsem se ptala na bezprostřední dojmy, shrnuli své dojmy prostým konstatováním, že to „bylo super“ a hned se ptali, kdy pan biskup zase přijede. Mě osobně velmi těší, že pan biskup se problematice školství dlouhodobě věnuje. A skutečnost, že má k mladým lidem blízko, byla očividná po celou dobu jeho návštěvy u nás na gymnázium“, popsala průběh návštěvy gymnázia jeho ředitelka Ivana Hynková a dodala, že mnozí jejich studenti patří do litomyšlské farnosti.

Stejně tak kvitoval vzácnou návštěvu ředitel speciální školy Jan Janypka: „Návštěva litomyšlského biskupa v naší škole byla velice příjemná, pan biskup se velmi zajímal o vzdělávání žáků s různou mírou

postižení. Při rozhovoru jsme se dotknuli i dalších oblastí českého školství. Součástí našeho setkání byla i návštěva tříd, kde mu děti předaly malý dárek, který samy připravily“.

Jak řekl biskup Prokop, školství a výchova dětí a mládeže mu leží na srdci již mnoho let. Ať již jako bývalému děkanovi Katolické teologické fakulty Univerzity Karlovy či v současnosti, kdy má v královéhradecké diecézi na starosti církevní školství. „V Litomyšli jsem se moc rád setkal s dětmi, které ve škole rozvíjejí naplno svoje schopnosti a dovednosti, a tak mohou počítat s kvalitní kariérou ve svém životě. Moc rád jsem se ale setkal i s dětmi, které ve svém životě musí zpracovávat nějaký handicap, aby i s ním mohly nalézt a realizovat své životní povolání. A tady bych chtěl stisknout ruku zdejšímu pedagogům, kteří těmto dětem pomáhají vstoupit do světa co nejlépe připravené“, řekl po návštěvě litomyšlské Speciální základní školy biskup Prokop Brož.

Po školách již došlo na setkání s vedením města Litomyšle, kdy biskupa ve své pracovně přijal starosta Daniel Brýdl, spolu s místostarostou Radomilem Kašparem a tajemníkem úřadu Bohuslavem Pulgertem. „Ze setkání mám opravdu velmi dobrý pocit, pan biskup je velice sympatický a vzdělaný muž. Bereme ho od teď jako součást Litomyšle, má k nám vždy dveře otevřené“, prohlásil s nadšením litomyšlský starosta.

„Prošli jsme si město, Fakultou restaurování Univerzity Pardubice, která má sídlo v bývalém piaristickém klášteře, nás provedl děkan Radomír Slovík. Společně jsme shlédli i výstavní expozici v opraveném piaristickém kostele Nalezení sv. Kříže. Návštěva města Litomyšle byla pro mě příležitostí poznat řadu zajímavých lidí, kteří mají rádi své město, svůj kostel v kontextu dějin a minulosti nejen města, ale i širších národních a církevních souvislostí. Farní obec i město Litomyšl ve mně zanechaly hluboký dojem“, vzpomíná s vděčností litomyšlský titulární biskup Prokop Brož.

Pavel J. Sršeň

Nový ročník časopisu Duha nejen o lidské důstojnosti

KRÁLOVSKY!

Jak by se ten dřevěný král mohl pohnout? Nejsvět!

Často, aby král nebo královna přišli k vám? Nejsvět!

Mil přátelé, kluci a holky, rád bych vás seznámil se svým novým dřevěným kamradem. Buďte s ním už nějakou dobu a dostal jsem ho od jednoho tvrdého krále. Díky němu má svůj královský kamrád už své vlastní činnosti, které můžete použít na nejrůznějších místech.

Všude, kde se objeví, vypráví příběh o lidské důstojnosti, kterou každý máme. Jen si to někdy neuvědomujeme nebo nám ji přejíždí řada ostatních a někdy spíme, když vstanu a začnu. Naše důstojnost pramení už z toho, že jsme lidé, postupuji ji vidím, že jsem stvořen k Bohu, obdivuji a jádu bychom rádi i další důvody. V každém případě platí, že lidská důstojnost je nedotknutelná a vzájemně bychom ji měli respektovat a uznávat.

Čin víc než tisíc řek. Těchto lidí, uduji jsem nového kamráda dostal, přemýšlím, čím víc je mi jasné, že to vůbec není snadné. Rozhodl jsem se dát název našim přátelům.

Milý bratře, milá sestro, milý kamráde – král, který je v České republice zatím jediný, ještě nemá jméno. Buďte moc rádi, když mi do konce letošního příštím rokem, jak by se mohli přezdívat. Nechám pak krále krále vybrat to nejlepší jméno. Slibuji to totiž, že k nám pak přijde další královna, aby se stala příboudou našeho rodu Duha a mohli navštívit nová místa. Těchto se nikdy nepochybně v naší historii?

Když budete mít DUHU předplateno, nic vám neubloudí. Královský barevný list v sílu vám přije.

P. Tomáš C. Havel
P. Dr. Tomáš C. Havel OFM, biskup

OBJEDNÁVKA ZATŘHNĚTE

☐ MAM ZÁJEM O PŘEDPLATNE 2025/2026

☐ MAM ZÁJEM O DÁRKOVÉ PŘEDPLATNE 2025/2026 PRO

Jméno a příjmení _____

Oblast _____ PSČ _____

☐ MAM ZÁJEM O BEZPLATNÉ ZASLÁNÍ JEDNOHO ČÍSLA

Pokud sdělíte o předplatně, sdělíte nám zároveň jedno číslo a dáme vám to na nezapomenutí. Pokud se vám časopis bude líbit a budete ho chtít objednat, stáhněte si prosím předplatění a časopis vám bude chodit dál. Pokud ne, nešlete.

ADRESA OBJEDNÁVČIČHO

*Všechny předplatění jsou pro osobní potřebu čtení, příp. pro osobní předplatění

Jméno a příjmení _____

Oblast _____ PSČ _____

E-mail _____

Prostředí _____

☐ ON-LINE OBJEDNÁVKA A PLATBA Z NAŠEHO E-SHOPU

WWW.PETRINUM.COM

REDAKCE DUHA
Markéta 1/28
169 00 Praha 6-Břevnov
+420 731 402 878
info@mojeduha.cz

Děkujeme za vaši přízeň! Pracujeme neúnavně a bez reklam. Díky vám, předplatitelům, můžeme vydávat časopis, který přináší radost i vzdělání. Všechny předplatění jsou také mezinárodně dostupné. Podpořte nás, protože i v novém ročníku a doplnění Duha ve své funkci nebo v jiné podobě.

Asi jsme každý někdy slyšeli něco o lidské důstojnosti. Minimálně, že je součástí základních lidských práv a svobod, jak se na nich lidé domluvili a zástupci zemí, kde žijí, je svým podpisem stvrdili a zavázali se je dodržovat. Naše důstojnost pramení už z toho, že jsme lidmi, posiluje ji vědomí, že jsme stvořeni k Božímu obrazu a jistě bychom našli i další důvody. V každém případě platí, že lidská důstojnost je nedotknutelná a vzájemně bychom ji měli respektovat a uznávat.

Ralf Knoblauch (www.ralfknoblauch.de) je jáhen, který se ve své službě setkává se starými a nemocnými lidmi, s dětmi a mladými – a pokaždé se pokouší vnímat jejich jedinečnost a důstojnost právě v tu chvíli a v té situaci, v jaké spolu zrovna jsou.

Je ale také řezbář, který už několik let každé ráno vstává o něco dřív, než vyrazí do práce, odchází do své dílny, kde se, jak sám říká, v jisté formě meditace, věnuje vyřezávání z dřevěných, velmi starých trámů. Vyřezává z nich postavy králů a královen. Než je namaluje, namočí je do oleje a pak jim nabarví bílou barvou šaty s odkazem na křest a pozlatí korunu, kterou mají na hlavě, v ruce nebo i jen tak na zemi vedle sebe. Někdo má tu korunu malou, jiný velkou... Je to prý obraz důstojnosti člověka, které si může být vědom, těšit se z ní se spokojeným výrazem ve tváři, ale kterou může mít jen někde odloženou stranou

nebo ji vnímat jako malou a někde úplně ztracenou. Přesto ji stále má.

Právě tyto postavy a myšlenka nedotknutelné důstojnosti je tím, z čeho jsme se rozhodli udělat pomyslnou červenou nití nového ročníku časopisu DUHA (www.mojeduha.cz). Už první příběh k začátku školního roku o žirafě Taře, která díky malému broučkovi přijme svou jedinečnost a tím objeví svou důstojnost je toho dokladem. Následovat budou další témata, jako misijní příběh o solidaritě, příběh o sv. Mikuláši nebo adventní kalendář, kde půjde také o korunu a naši důstojnost, a to v souvislosti s Ježíšovým narozením. Naše královské jednání s druhými může inspirovat příběh o milosrdném Samařanu nebo se stát východiskem k přípravě ke svátosti smíření.

Poslední den aktuálního liturgického roku navíc zakončíme připomínkou výročí Slavnosti Ježíše Krále, vyhlášené papežem Piem XII. před sto lety. Chceme si ji připomenout i my, protože předpokládáme, že to, jakým způsobem vidíme druhého člověka nakonec ovlivňuje to, jak se k němu budeme chovat, a tedy nakonec i to v jaké atmosféře vzájemných vztahů budeme žít.

Objednejte si předplatné: 731 402 878 nebo info@mojeduha.cz

P. Tomáš Cyril Havel, šéfredaktor

Diecézní centrum pro seniory**Skripta pro seniorská společenství a seniory představena**

Září bývalo tradičně měsícem, kdy se senioři scházeli na diecézním setkání v Hradci Králové. Letos se konalo ještě před prázdninami. Přineslo kromě bohatého, hojně navštíveného programu, také představení publikace, určené především animátorům seniorů.

Autorem Skript pro seniorská společenství a seniory je P. Jiří Vojtěch Černý, duchovní správce farnosti Dolní Krupá, dlouholetý spolupracovník DCS. „Brožura vznikla jako pomůcka pro Setkávání během církevního roku, připomíná slavnosti, svátky, případně liturgická období příslušného měsíce. Současně jsou připojena slova z Písma, vážící se k jejich slavení. Texty o světcích nebo biblických

událostech jsou určené pro ten který měsíc. Nejde o to znát všechna data a detaily, spíše se nechme oslovit danou událostí, nebo příkladem světce. Jak žil, o co mu v životě šlo, proč byl prohlášen svatým. Čím nás může inspirovat?

V dubnu zesnulý papež František byl skvělý Svatý otec, a také senior. Na závěr jsem vybral něco jeho slov, povětšinou z promluv od sv. Marty nebo jeho generálních audiencí, kterými nás může oslovit.

„Nepředkládám ani učebnici dogmatiky, ani katechismus, toliko témata pro vaše setkání, se kterými můžete podle svých potřeb pracovat.“

Kontakty:

Velké náměstí 32,
500 03 Hradec Králové
Tel.: 737 215 328, 734 435 360,
495 063 661
E-mail: dcs@bihk.cz
www.dcskhk.cz, www.simeon.cz
Facebook:
www.facebook.com/simeonweb/
Instagram:
www.instagram.com/simeon.cz/
YouTube:
www.youtube.com/@VercinKanal
Těšíme se na setkání s vámi!

Přeji vám, ať zakoušíte radostnou a přátelskou atmosféru plnou porozumění a vzájemného respektu, pod známým (a pravdivým) úslovím: Sdělená bolest, poloviční bolest, sdělená radost, dvojnásobná radost. Všem vám žehnám a přeji čas pokojného stáří. Čas, který nemusí být jen protrpěný, zarámovaný do nemohoucnosti, chorob a starostí, ale i dobou obohacující, dobou společných setkání, sdílení se, být i s nemocí, neduhy a slabostí stáří.“

Postavou měsíce září je sv. Ludmila, ostatně také její vnuk, sv. Václav, jehož svátek slavíme od roku 2000 jako státní svátek. P. Jiří Vojtěch Černý ale zaměřil pozornost na jeho babičku, která zdánlivě stojí ve Václavově stínu, ačkoli právě ona měla největší zásluhu na tom, jaký a kým byl.

„Její životopis je souhrnem faktů a legend. Autor Ludmilu přibližuje především jako vychovatelku svého vnuka Václava. Předpokládá, že tak bude čtenářům obzvlášť blízká, vždyť většina seniorů je také babičkou (nebo dědečkem). A právě prarodiče jsou často nositeli víry pro svá vnoučata. Ostatně, víru v naší zemi udržovaly právě ony anonymní a zdánlivě bezvýznamné, zbožné babičky. Pohled do kteréhokoli kostela nás o tom přesvědčí. Kdo to sedí v kostelních lavicích, kdo se modlí Růžencem, kdo, často jako jediný, učí děti Otčenáš? Sv. Ludmila byla také babička. A jako babičku ji uctíváme především. Její smrt byla nejspíš právě proto, že se jako babička chovala, že vychovávala svého vnuka v křesťanské víře a žila jako křesťanka,“ píše se v zářijové kapitole.

Že podpora animátorů seniorů je jednou z priorit DCS v Hradci Králové připomíná jeho vedoucí Veronika Čepelková.

„Diecézní centrum pro seniory si je dobře vědomo skutečnosti, že samotná setkávání seniorů ve společenství, jejich povzbuzení, obohacení ve víře, sdílení radostí i strastí

(Pozvánka**Diecézní centrum pro seniory září–říjen n 2025**

Zveme vás na naše akce

- **8.–11. 9. Manželské setkání seniorů v Krkonoších,** Marianum, Janské Lázně
 - **Začátek října – Zájezd do polských Krkonoš** – pohodové poznávání, duchovní program, odpočinek v termálech
 - **20.–23. 10. Duchovní obnova** s P. Dmytrem Romanovským, Marianum, Janské Lázně
- Těšíme se na setkání s vámi.

Přihlášky a informace

Diecézní centrum pro seniory
Velké náměstí 32
500 03 Hradec Králové
tel.: 737 215 328, 734 435 360,
e-mail: dcs@bihk.cz
www.simeon.cz

života s vrstevníky, ale i s lidmi mladšího věku, kteří jim věnují pozornost, jsou velmi důležitou součástí pastorace seniorů v naší diecézi.

Proto také připravujeme návštěvy farností s cílem zakládání nových společenství. Nabídneme vám, kromě těchto skript, rovněž formaci a vzdělávání stávajících či nových animátorů z řad seniorů nebo dalších věkových kategorií. Samotným návštěvám bude předcházet zpracování databáze z farností.

Budeme vám velmi vděční, když nám dáte vědět, zda ve svých farnostech již skupinu vedete, či máte v úmyslu takové

společenství zakládat. Jsme vám plně k dispozici a rádi vám pomůžeme.

Na závěr si dovoluji ještě jedno doplnění. Ačkoliv jsou předkládaná skripta určena především pro práci se seniory ve společenství, mohou však být i vhodným doplněním těchto setkání, kdy si starší lidé budou dané texty studovat samostatně, přemýšlet o nich a následně sdílet svoje postřehy s ostatními. Přeji všem čtenářům, aby z nich načerpali hodně sil a naděje do života,“ sdělila Veronika Čepelková, vedoucí Centra pro seniory při Biskupství královéhradeckém.

Eva Zálesáková)

Diecézní centrum pro mládež

Animátorský kurz 2025–2027

Diecézní centrum pro mládež zahájí na podzim nový ročník Animátorského kurzu – dvouletého formačně-vzdělávacího programu pro mladé lidi ve věku 16–23 let.

Cílem kurzu je pomoci mladým lidem růst ve víře, naučit se vést společenství, získat dovednosti pro práci s dětmi a mládeží a být aktivní součástí života farnosti, vikariátu i diecéze. Kurz se zaměřuje na sebepoznání, vedení společenství, liturgii, pastorační aktivity i spolupráci v týmu.

Animátor není šéf ani vedoucí, ale ten, kdo přináší do společenství „dech života“. Slovo anima znamená duše – a právě tou se má animátor stát. Superschopnosti nejsou třeba, stačí otevřené srdce, ochota naslouchat a růst.

Kurz tvoří **pět víkendových setkání** během školního roku a **šestidenní soustředění** v létě. Všechna setkání se konají na **Diecézním centru života mládeže Vesmír**.

Přihlašování

Přihlašování na nový animátorský kurz 2025–2027 probíhá **do 15. 10. 2025**. Informace k přihlašování a přihlášku naleznete na webu biskupství (viz níže).

Kdo vás kurzem bude provázet?

Těšit se můžete na Josefínu Pazderovou, Elišku Šustkovou, Jindřicha Řezníčka a duchovního doprovázejícího jáhna Jeronýma Pelikovského.

Více informací

Přihlášku, termíny a další podrobnosti na webu: <https://www.bihk.cz/biskupstvi/diecezni-centrum-pro-mladez/projekty-dcm-dczm/animatorsky-kurz>
Pokud máte více dotazů neváhejte kontaktovat vedoucí DCM Kláru Petrovou emailem (petrova@bihk.cz), nebo na telefonním čísle 734 435 358.

Josefína Pazderová DCM HK)

(Knižní tipy

Nakladatelství Paulinky

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1
t. 224 818 757, objednavky@paulinky.cz
www.paulinky.cz

Evangelium na každý den 2026

Knižka kapesního formátu je každodenním průvodcem pro ty, kdo touží číst a rozjímat evangelium v rytmu liturgie církve. Evangelijní úryvek příslušného dne je doprovázen krátkým komentářem. Nechybí odkazy na ostatní liturgická čtení a informace o slavnosti, svátku či památce daného dne. Brož., 488 s., 159 Kč

Velký diář na rok 2026 s liturgickým kalendářem

Diář ve formátu A5 obsahuje údaje civilního i církevního kalendáře, včetně liturgických čtení, antifon k žalmům a odkazů na denní modlitbu církve, a myšlenku na den. Na začátku každého měsíce jsou navíc uvedeny úmysly Apoštolátu modlitby. Váz., 392 s., 249 Kč

Kapesní diář na rok 2026 s liturgickým kalendářem

Diář v praktickém formátu na každý den v roce ve dvou barevných verzích. Obsahuje údaje civilního i církevního kalendáře, včetně liturgických čtení, antifon k žalmům a odkazů na denní modlitbu církve. Brož., 144 s., 109 Kč

Liturgický kalendář 2026

Praktické vydání na cesty nebo k vložení do velkých pracovních diářů či vašich biblí. Každá stránka obsahuje jeden týden. Dny jsou barevně odlišeny podle liturgického období. Brož., 64 s., 65 Kč

◀ Páteční Večery mladých, pořádané v chudimském vikariátu, nabízejí pestrý zábavný i duchovní program v prima partě lidí. Někdy na ně zavítá zajímavý host. Naposledy to byl náš pomocný biskup Prokop Brož

Diecézní centrum pro mládež

Kde jsou dva nebo tři ...

Těší nás, že vám můžeme blíže představit náš **vikariát Chrudim**. Rádi bychom na vás prostřednictvím tohoto článku přenesli příjemnou atmosféru, proplétanou radostí ze společenství ve víře, kterou potkáte na každé naší akci.

Nejprve nám dovoluňte představit vám naši partu, která se o chrudimskou mládež po celý rok stará. Náš vikariát, jako každý jiný, vede kaplan pro mládež a zástupci mládeže. Kaplanem pro mládež je P. Vladislav Novák z Proseče u Skutče, který je už dlouhá léta osvědčenou duchovní záštitou našeho působení. Jeho pravou a levou rukou jsou dvě zástupkyně, a to Marťa Marková ze Skutče a Anežka Ježková z Chrudimi.

Aby toho na nás nebylo moc, máme nově vybudovaný vikariátní tým – Pán Bůh zaplať za každého jednotlivého člena týmu. Tým je takovou naší skálou, na které stavíme svůj dům. Berte toto

vyšperkované intro jako pozvánku do týmu, který se na tebe, který čteš tento článek s pocitem, že tohle stojí za zkoušku, už moc těší. Takže pokud jsi z vikariátu Chrudim a toužíš zkusit něco nového, teď je ta doba příhodná.

Od reklamního okénka se vrátíme zpět k naší činnosti. Pravidelně pořádáme Večery mladých, což jsou páteční akce, na kterých vás čeká prima parta lidí, dobré jídlo, promakané hry a duchovní program, který se skládá ze mše svaté a zvoleného tématu. Občas mezi nás zavítá i zajímavý host, naposledy to byl náš pomocný biskup Prokop Brož. Ten za námi přijel v červnu na dvouvikariátko s Litomyšlí na faru do Dolního Újezdu. Rádi na jeho návštěvu vzpomínáme, protože kde jinde si můžete s biskupem posedět na zahradě a u společné diskuze sníst dvě bedny třešní. Celé setkání zakončil večer chval s možností zpovědi a přímluvné modlitby.

Dále společně jezdíme na Diecézní setkání mládeže do Hradce Králové, pořádáme víkendovky, filmové večery, společné poutě a další akce podobného charakteru. Zkrátka, nezažijeme a jedeme bomby! Chcete to taky zažít? Tak neváhejte a přidejte se.

Kontakt na nás a info o veškerém dění naleznete na našem IG [@vikariat_chrudim](#), na stejnojmenném FB nebo na našich webovkách [www.vikariat-chrudim.webnode.cz](#), kde najdete i naši fotogalerii. Nebo si nás odchyťte v kostele po mši, rádi vás poznáme tváří v tvář.

Tak snad už je trochu jasnější, oč u nás kráčí. Děkujeme, že jste dočetli až sem a těšíme se, že se s vámi brzy uvidíme. A toť vše, zbytek už musíteokusit naživo.

Ahoj! Srdečně vás zdraví

Anežka, Marťa a P. Vláška

Katechetické a pedagogické centrum

Nový výukový materiál k modlitbě Páně

Katechetické a pedagogické centrum vydává v pořadí **třetí sérii výukových karet**. Po „Nasycení zástupů“ a „Uzdravení slepého Bartimaia“ nyní vychází karty s názvem „**Otče náš**“.

Vychází třetí série výukových karet

Učedníci, kteří viděli Ježíše, jak se modlí, jej prosí: „*Pane, nauč nás modlit se*“ (Lk 11,1). Ježíš je neodmítá, naopak stává se učitelem modlitby svých učedníků, stejně jako jim chce být i pro nás všechny. Proto jsme pro další sérii vybrali tuto modlitbu Páně, kterou chceme přiblížit malým i starším dětem, jejich učitelům, katechetům i rodičům.

Krabička obsahuje devět větších obrazových karet, které ilustrují modlitbu Otčenáš, tak jak ji Ježíš předal svým následovníkům. Součástí balíčku jsou také dvě metodiky – pro mladší a starší děti. Metodika je rozdělena do 11 katechezí, ve kterých s dětmi projdete postupně jednotlivé části této modlitby.

Inspirací nám byl cyklus katechezí *O modlitbě Otčenáš* od papeže Františka, *Otče náš – nový výklad* od Gerharda Lohfinka a seminář *Naučme se modlit od Ježíše* od Anneliese Hechtové.

Jednotlivé aktivity a otázky vedou děti k otevřenému vztahu s Bohem skrze modlitbu a k živému dialogu s milujícím Otcem. Metodika není náročná na pomůcky ani na přípravu. Není potřeba nic tisknout ani kopírovat, pracuje se s kartami a s aktivitou dětí. Jednotlivé hry a metody jsou velmi poutavé a interaktivní a jsou propojeny s obrázkovými kartami od ilustrátorky Terezy Hladké. Jejich styl je moderní a přitom hřejivý. Obrázky otevírají prostor pro rozhovor, lákají k objevování, přemýšlení a sdílení. Mladší děti zaujme jednoduchost, starší pak ocení příběh a symboliku a jejich hlubší poselství.

Všechny karty lze už nyní zakoupit na Katechetickém a pedagogickém centru v Hradci Králové nebo objednat na e-mailové adrese kc@bihk.cz.

(Pozvánka

Diecézní setkání katechetů

Srdečně vás zveme na akci, která se uskuteční

v sobotu 6. září 2025 v Hradci Králové

Součástí programu bude představení nových výukových materiálů, společná diskuze nad katechezí a výukou náboženství v současné době a přednáškový blok s doc. Mgr. Davidem Boumou, Ph.D.

Přihlášky

hledejte na stránkách Katechetického a pedagogického centra na webu Biskupství královéhradeckého bihk.cz.

Diecézní centrum pro rodinu

„Myšlenky“

Dnešní kratší díl z cyklu autora knihy **Nebe začíná v tobě** (Moudrost Otců pouště pro dnešní dobu) Anselma Grüna je zamyšlením a současně „ochutnávkou“ čtenářům na díl příští, který se chce věnovat tématu zacházení s myšlenkami, vášněmi a pocity. *Evagrius Pontikos* (345–399) byl Řek, vzdělaný teolog, později mnich a vyhledávaný odborník v oblasti zacházení s myšlenkami a pocity i v zápasech s démony. Na přání mnohých Boha hledajících popisuje Evagrius své shromážděné zkušenosti a pomáhá tak orientovat se v duchovních zápasech. Autor knihy vybírá takové myšlenky, o kterých je přesvědčen, že by mohly být velmi užitečné i pro dnešní dobu:

Čekárny psychologů jsou dnes často přeplněny, protože si netroufáme o sobě hovořit se svými přáteli, hovořit hlavně o svých negativních pocitech, o svých vášních, o svých slabostech a o své vině. A tak mnozí zůstávají se svými myšlenkami sami. Potlačují je. Ale potlačené myšlenky začnou doutnat, až jednou vybuchnou. Vyslovení myšlenek – jak to říkají mniši – jim vezme jejich nebezpečnou a ničivou sílu.

Jeden otec radí: „*Když tě sužují nečisté myšlenky, neskryvej je, ale ihned je vyjev svému duchovnímu otci a zlikviduj je. Neboť v míře, v jaké své myšlenky skrýváme, se rozmnožují a posilují. Podobně jako*

had vyklouzne ze své skrýše a rychle mizí pryč, tak okamžitě zmizí myšlenka, když ji vyjevíme. A jako červ dřevo, tak ničí špatná myšlenka srdce. Kdo své myšlenky vyjeví, je okamžitě uzdraven, kdo však je skrývá, onemocní pýchou“ (Jak zacházet s myšlenkami, s. 57). Zde je špatná myšlenka srovnávána s červem, který rozhlašuje srdce. A jestliže v rozhovoru červa vylákáme ven, zůstane dřevo zdravé, srdce si může vydechnout...

Na příští díl s Vámi se těší, vše dobré za naše Centrum pro rodinu přeje a ze srdce žehná

Andy Loos, jáhen

Hora Matky Boží aneb povídky z dějin kláštera v Králíkách

Jakub Brdičko

Kdo se zabývá popelem

11. září 1710

*Lne k popelu,
jeho oklamané srdce ho svedlo,
nezachrání si život, neřekne:
„Což není to, co mám v ruce,
pouhá vějička?“
(Iz 44, 20)*

„Odpustě, vážený pane komisaři, že vás tady na Hoře Matky Boží nevitáme dosti slavnostně, ale snad pochopíte, čemu v klášteře musíme čelit. Je nás tu kněží jenom pomálu, a naproti tomu lidu obecného každým rokem přibývá, Bohu chvála. Nehodláme se ovšem utěšovat, že dnes se koná poslední velká pouť mariánská. I v minulých letech přicházeli poutníci slavit na Horu advent i Vánoce. To jsou tedy důvody, jež nás vedou k prosbě, abyste také vy, slovutný pane komisaři, usedl do zpovědnice a laskavě se ujal služby milosrdenství.“

Nacházejí se na novém Nádvoří poutníků. Otec převor, ruce složené za zády, rozmlouvá věčně a tiše. Biskupský komisař Joseph Sauer pokyvuje, ale raději by spíše hlavou vrtěl. Ačkoli je to muž rozšafný, trvá mu značnou dobu, než se s takovým zklamáním pokojně smíří. Otci Sigismundovi by nikdy nepřiznal, jak se na tuto cestu do Grulichu těšil, a zejména, co od ní ve své bláhovosti očekával.

„Otče, pojedete tam místo mne,“ řekl mu biskup Becker před několika týdny. *„Není mi dobře, myslím, že se již na obraz Matky Boží nepodívám.“* Úředník se snažil biskupa utěšit, vymluvit veškeré obavy, ale přesto bylo jasné, že klášter bude muset servitům předat on, k tomu speciálně jmenovaný komisař biskupství královéhradeckého, páter Joseph Sauer. Při

Tobiáš Jan Becker, v pořadí 5. biskup královéhradecký

tomto jmenování mu Becker nic nesliboval, nedal mu žádné mimořádné pokyny, jen pozhledání.

Tak si novopečený komisař představoval, že si na Muttergottesbergu náramně odpočine, že ho mnicháckové pohostí až do bolení břicha a že to bude mnohem mnohem větší kratochvíle než sepisování listin úředních. Ach, jak se mýlil! Jen co vstoupil do nádvoří, jen co přehlédl rozlehlé ambity, již ho ženou do práce. Bude zpovídat.

Otci Sigismundovi však odpoví s náležitou pokorou.

„Velice si vážím vašeho pozvání, ukažte mi, do které zpovědnice mám usednout,“ řekne, jako by se na úpornou dřinu těšil.

Ale než k němu dolehnou vděčná slova starého mnicha, přeruší je halas a křik, oba se musí odvrátit od dveří chrámu a pátrat po původu takového výtržnictví, kdo se to odvážil rušit místo modlitby?

„Zázrak! To byl zázrak!“

U studny Panny Marie, kde před dvanácti lety ještě visel starý obrázek, se tlačí

shluk lidí a poslouchají neznámého muže ve venkovském oděvu. Vousatý pán stojí na lavičce, aby ho všichni viděli, živě mává rukama, německy o něčem vypravuje a teď zvedá nějakou holku, určitě dceru, takže to vypadá, že ji chce oslavit jako vítězku kdovíčeho, a ta malá (asi šestiletá) se červená jako rak, raději by si doma hrála s hadrovou panenkou.

Otec Sigismund Proksch se pouze shovívavě usměje a řekne: *„To je pan Friedrich Sündermann z Karsldorfu, před dvěma lety se mu uzdravila dcera. Ostatně, máme tady zázraky téměř každý den. Matka Boží toto místo vyznamenala svou přízní...“*

„Ano?“

Tak musí biskupský pan komisař poslouchat všechno to nabubřelé povídání o děvčátku, které náhle ztratilo zrak, šátralo rukama do stran, šoupalo se dva roky bezmocné po chalupě, až se ten zoufalý otec vydal sem na kopec, sousedé mu totiž říkali, kolik zázračných činů tu Panna Maria vykonala, proto se nahoru vydal pěšky a bos, vyzpovídal se (jak se slušelo), kál ze svých hříchů (i těch nepřiznaných) a slíbil Matce Boží, že když uzdraví jeho Marušku, bude vděčně po celém okolí rozhlašovat, že je matičkou převelice dobrotivou (že se totiž ve své lásce a pomoci nenechá nikým překonat), a hle, jen co se Sündermann objevil na silnici v Karlsdorfu, už na něho volají, Fritzi, uzdravila se ti holka, a Sündermann kouká, že Maruška jen chodí po dvorku a všecko si prohlíží, každou kytku a každý keř, a tady to musí být tatínek (Maria ji šmahem uzdravila).

Fuj, chtělo se říci komisaři Sauerovi, který si vždycky liboval v uměřenosti a rozumu, trochu pochyboval, že by se veliká

znamení děla v jiných než biblických dobách. Ale protože se uměl také dokonale ovládat, vyslechl svědectví až do konce a nijak je nekomentoval. Nechtěl si biskup Becker sám posoudit, jak hlasitě se tu budou vyhlašovat všeliké divy.

A s překvapením (toho se sám nenadál) se do zpovědnice těšil. Vždyť je to lepší než dojemné výkřiky tady na nádvoří.

„Prosím, otče převore, dovedte mne již do volné zpovědnice, kajícíci čekají!“

První, kdo před něho padl na klekátko, byla jakási stařena v pomačkaném kroji. Rozuměl jí vždy jenom pár slov, mluvila totiž divokým horalským nářečím (místo „nicht“ mečela jako koza dlouhým „nééé“), ale zjistil, že se vyznává z hříchů proti děvečce, tloukla ji na potkání jak tu kozu, pan komisař se snažil vysvětlit, že podle knihy Přísloví „otroka slovy nepotrestáš“, ta ženská si však nic nenechala vymluvit.

Druhý byl pacholek (skoro se do budky nevešel). I přes mřížku páchl potem a česnekem, (aspoň se mohl na tu pouť trochu vymáchat). A mlel, že tuze zhřešil, když svedl děvče počestné, Madličku vod Dolního mlejna (jak se mohla spustit s někým takovým?), a že by si ji klidně vzal, ale pantáta jim nepřeje, že se maj rádi a možná i vodtud utečou, dyž budou mít kam, třebas až do tý Vídně. Pan komisař mu to rozmlouval, leč bez výsledku.

Třetí byla panímáma s outěžkem, už čtyři děti ztratila, tolik by chtěla tohleto páte donosit, kdyby tak Matička Boží pomohla, pane faráři, já kolikrát i zakleju a samýmu Bohu se rouhám, že mi nechci dopřát tý radosti. A pan komisař ji málem vyplisnil, že s tím břichem v takovémto stavu šplhá do kopce, kdyby tak raději zůstala na posteli a tam zkroušeně Pannu Marii prosila...

Jakmile komisař Sauer udělil absoliuci asi dvanáctému člověku, náhle si uvědomil, že s lítostí vzpomíná na svůj příjemný pokoj s křížem na stěně i na ta lejsstra, jimiž se musí denně obírat. To tady vždycky biskup

Becker takhle zpovídal? To je tady vždycky taková práce rmutná a páchnoucí?

Biskupský komisař, a zpověď těchto vesničanů?

Takových drahých let studií, latina, řečtina, četba církevních Otců, právo kano-nické, Pisma Starého i Nového zákona, a on tady musí řešit zmlácené děvečky? Joseph Sauer vždy vynikal mimořádnou pamětí, znalostí jazyků, přesností myšlenek, vždyť právě proto si jej Tobias Becker vyvolil ke službě na biskupství, skutečných vzdělanců je přece tak málo!

Další kajícíky nedokázal spočítat. Nakonec vylezl z té těsné skříně a dopotácel se do nejbližší lavice. Byla tvrdá jako kámen.

Teprve po chvíli začal sledovat, co se kolem děje.

Zničený, zlomený, podoben leklé rybě shledává, že na oltáři jest vystaven onen zázračný obraz, jenž do tohoto kostela věnoval sám otec biskup, obraz Bohorodičky s dítětem.

A lid přichází k ní, klaní se a děkuje, na stráží zpřímá jako vojáci hlídají dva servité, zpívá se oblíbená píseň mariánská.

Tehdy se to pak stalo.

Pan komisař však nic zvláštního neviděl, jen slyšel, ano: slyšel, zděšené výkřiky v chrámu, nárek a pláč, že by se snad i ďábel ustrnul. A zatímco ještě před chvílí se lidé tlačili k samému obrazu, nyní od něho prchají.

A on, člověk to rozumný a chladný, pojede přímo k vyřezávanému rámu a pohledne Matce Boží do očí.

Většina lidí později odpřísáhla, že tvář této Matky pohasla, ale pan komisař Sauer si vlastně nikdy předtím dílo neprohlédl. Jak mohl vědět, že se najednou mračí nebo že získala utrápený výraz? Prostě obraz. (Zlí jazykové o něm dokonce tvrdili, že nepoznají rozdíl v obličejí jakéhokoli člověka!)

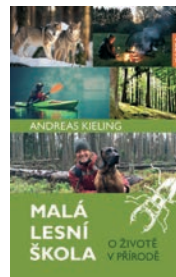
(Knižní tipy

Nakladatelství Kazda

Nové sady 988/2, 602 00 Brno
objednavky@knihykazda.cz
tel. 725 518 237, www.knihykazda.cz

Andreas Kieling

Malá lesní škola

Kniha je pro milovníky přírody inspirací, jak návštěvu lesa proměnit v dobrodružnou výpravu plnou zážitků a zábavy. Dozvíte se, jak si v lese poradit při bouři či při setkání s divočkem, jak pozorovat zvířata a co všechno můžete zažít na výpravách do divočiny. Autor vysvětluje, co může každý z nás udělat pro ochranu srnčat, dává tipy, jak na zahradu přilákat čmeláky a motýly, radí, kdy má smysl krmit ptáky, popisuje, co nám prozrazují ptačí pera, skořápky vajíček či stopy zvířat, a mnoho dalšího. *Váz., 208 s. 99 Kč*

Smarticular.net

Zkuste to doma sami

Zapomeňte na nezdravé nebo drahé výrobky ze supermarketu, lepší alternativu si totiž může každý připravit snadno doma! 137 z našich nejlepších receptů a nápadů do kuchyně vám ukáže, jak je to snadné. Proto se vyplatí připravovat mnohé produkty doma a nekupovat je. *Brož., 200 s., 159 Kč*

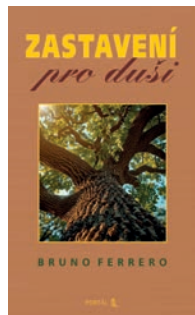
(Knižní tipy

Nakladatelství Portál

Portál, s. r. o., Klapkova 2, 182 00
Praha 8, t. 283 028 111, www.portal.cz
FB: nakladatelstvi.portal

Bruno Ferrero

Zastavení pro duši

Každý člověk občas potřebuje zastavit a vydechnout, stejně jako jeho duše. Právě k tomu slouží tato krátké příběhy pro duši. Opět potěší svou vlnitostí a povzbudí svou moudrostí a vzhledem od tajemství lidské duše a života. Brož., 88 s., 169 Kč

Christopher Chabris, Daniel Simons

Neviditelná gorila

Jak nás intuice klame

Kniha o iluzích, které nám zásadně ovlivňují život: o iluzích spojených s pozorností, pamětí, sebevědomím, znalostmi, příčinností a potenciálem. Jsou to zkreslená přesvědčení o vlastní mysli, která nejsou jen pomýlená, ale i nebezpečně chybná. Prozkoumáme, kdy a proč nás tyto iluze ovlivňují, jaké mají důsledky pro lidské záležitosti a jak je můžeme překonat nebo minimalizovat jejich dopad. Kniha nutí čtenáře přehodnotit své přesvědčení o vlastním vnímání světa. Váz., 360 s., 599 Kč

„Myslím, že zemřel náš drahý otec biskup,“ zní mu za zády něčí špitání, klečí tam Sigismund Proksch a odezírá ze rtů Panny.

A pokračuje: „*Jeho excelence Tobias Becker sám často mluvil o tom, že ta tvář se někdy zázračně promění a zesmutní. Prý ho již několikrát takto varovala.*“

Komisař se rychle otočí.

„*Nepřeháníte, otče převore?*“

„*Měli bychom jet do Hradce,*“ oznámí prostě mnich a zmizí za hlavním oltářem v sakristii.

Nastalo ticho.

(Páter Sauer osaměl. Někde vzadu se ještě tísnilo pár věřících, seděli v bázni těch, kteří spatřili posvátné znamení. A tak pan komisař setrval s obrazem docela sám. Jemu jedinému všechno to bláznění připadalo jako humbuk, neboť příliš dobře věděl, co dokáže zanícená duše. Proč tady zůstal v té tvrdé lavici? Nuže, k tomu ho vedla jen jeho povaha úředníka: zaměřit se na oči, obočí, ústa i líce vypodobněné Bohorodičky a jako pod právem útrpným znamenat, zdali vskutku nevykáže podstatných změn. Ostatně pan komisař Sauer byl svojí strohostí dostatečně znám, nikdy by nesvolil, aby se putovalo za roztodivnými předměty neboli za relikviemi neznámého původu, za třískami, prachem a kostmi, jak se zhusta činí v jiných diecézích církve katolické. Nesouhlasil s tvrzením, že i obyčejný prášek vytažený z kamen může rozlítit vroucí víru, jen když o něm ctihodný kmet prohlásí, že jsou to zbytky Archy úmluvy. Necht se církev varuje podvodů! Nejsme pověreční mohamedáni! Však co to znamená věřit? Klanět se tady před obrazem? Děsit se stínů v obličejí Mado-ny? Nikoli. Biskupský komisař Joseph milerád vysvětlí, že opravdu věřit, to je totéž jako správně žít, tedy dodržovat do posledního písmene, co nám uložil dobrý Bůh. A kdo by si přál slyšet ještě něco dalšího, pak by se kněz zasmál, poklepal by mu na rameno a řekl: A pak nezapomeň Boha chválit. Toto tedy vedlo komisaře k takovému počínání. Prodléval před

obrazem, jako když lovec čeká při újedi, až se přikrade medvěd.)

Zatím vzpomíná na onen maličký pokoj na biskupství, a tak vlastně na všechnu svou službu, oddanou a poslušnou, jež vždy probíhala v poklidu.

Liturgie hodin, tichá bohoslužba v biskupské kapli, snídaně s celou kurií, dál už jen práce, práce: to jest sejít po schodech do místnosti úřední, zhlédnout dopisy a listiny (které mu poslal otec kancléř), ujmout se pera a psát, modlitba, oběd (většinou dosti skromný), schůzka s otcem kancléřem, či dokonce s Jeho excelencí, zase kanclář a archiv, psaní a čtení, rozjímání (jak nám to pan biskup uložil), bohoslužba (někdy v kostele), večere, zase modlitba, studium a spánek, jakmile se zavřou stránky kompletáře.

Biskupský komisař Joseph Sauer pláče.

„*Popel, toť popel pouhý,*“ šeptá do osiřelého chrámu, šeptá do tváře Matky Boží, tolik let věrně slouží svému pánu a nikdy se nepoveslil, pan komisař ohlodává jenom suchou kost, a jeho pán se veselí, prach listin, úkony úřední, a jeho pán miluje krásnou Paní, u komisaře svíce v potemnělém pokoji, a Tobias Becker tančí před obrazem jako David před Archou.

Slzy mu padají na tvrdé dřevo, to štkání slyší jen něžná Matka, život bez radosti, život popelu.

Uzdravená holčička s panenkou a přísný pan komisař nad soupisem pozemků.

Smrdutý pacholek uteče do Vídně se svojí Madličkou.

A biskupa Tobiáše unesla tahle Bohorodička.

Pan komisař sám sebe uviděl klečet před vystaveným obrazem, směšného až do prachu této země, a Matka Boží nad ním září jako láska.

(pokračování povídkového příběhu z Hory Matky Boží v příštím Adalbertu)

Papežská misijní díla – Co vám nabízejí

Pokud jste se dosud nemohli vyznat v nabídce PMD, nyní máte vše podstatné na jednom místě! V naší nové brožuře najdete nejen základní informace o poslání a historii papežských misí, ale především přehled aktivit a materiálů pro děti i dospělé či inspiraci pro oživení života farnosti. Podporou PMD totiž můžete velmi výrazně obohacovat a rozvíjet také sebe a svoje společenství. Propagační materiál jsme se snažili udělat přehledný a co nejvíce praktický, proto obsahuje množství QR kódů, které vás navedou na stránky misijního webu k danému tématu. V kombinaci s propagačními skládačkami poskytuje brožura komplexní informace o Papežských misijních dílech, proto bude vhodným doplněním nabídky při Misijních jarmarcích a dalších akcích na podporu PMD. Objednat si můžete vytištěnou verzi nebo si ji stáhnout elektronicky. 44 stran formátu A5: <https://www.missio.cz/materialy/animacni-tiskoviny/pmd-co-vam-nabizeji/>

Kalendář 100. let Misijní neděle

V roce 2026 si připomeneme sto let od chvíle, kdy papež Pius XI. ustanovil Misijní neděli jako den modlitby, solidarity a podpory pro misie po celém světě.

Od té doby se každoročně, vždy předposlední říjnovou nedělí, spojují miliony

V nové brožuře PMD najdete především přehled aktivit a materiálů pro děti i dospělé

katolíků v modlitbě a štědrosti, aby podpořili hlásání evangelia tam, kde je nejvíce potřeba.

Misijní neděle totiž vznikla jako odpověď na bolest a rozdělení světa po první světové válce. Byla znamením naděje, jednoty a víry v to, že radost z evangelia patří všem národům. A právě tato myšlenka zůstává živá i dnes.

V Misijním kalendáři na rok 2026 vás zveme, abyste se společně s námi během celého roku duchovně spojili s církví na všech kontinentech a to

modlitbou, obětí, skutkem lásky nebo sdílením víry. Každý měsíc může být takovým malým krokem. Inspiraci na konkrétní činnost najdete v úvodním textu kalendáře. Jubilejní rok 2025 pozvolna končí, přesto můžeme i nadále zůstat Poutníky naděje, kteří přinášejí lásku a víru druhým.

Ať nás 100. výročí Misijní neděle povzbudí k novému zápalu, odvaze a radosti ze služby evangelia.

Děkujeme, že jste součástí této velké misijní rodiny.

V Misijním kalendáři se můžete duchovně spojit s církví na všech kontinentech

Papežská misijní díla

Na Kropáčce 30/1
500 03 Hradec Králové
IČO: 736340051
č. účtu: 72540444/2700

+420 604 838 882

www.missio.cz

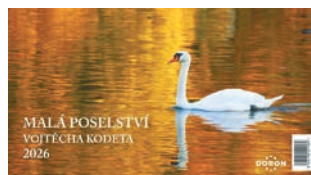
(Knižní tipy

Nakladatelství Doron

Uhřetice 76, 683 33 Nesovice
Tel.: 517 367 656, doron@doron.cz
www.doron.cz

Stolní kalendáře 2026

Malá poselství Vojtěcha Kodeta

Oblíbené kalendáře známého kněze P. Vojtěcha Kodeta jsou vhodným dárkem i praktickým pomocníkem. Autorovy snímky doplněny jeho myšlenkami meditativního rázu na každý týden v roce. 30 listů, 89 Kč

Naše kostely

Pro všechny, kdo mají v oblibě sakrální architekturu. Na každý týden v roce fotografie a stručná charakteristika vybraného kostela. Můžete se vydat na symbolickou pouť po místech, která ovlivnila duchovní dějiny naší země. 30 listů, 89 Kč

Záložkové kalendáře 2026

Co ti ze srdce přejí Malé moudrosti / Mnoho štěstí Radost každý den

Maličkost vhodná jako dátek. Po uplynutí daného měsíce můžete jednotlivé listy použít jako záložky do knih. 13 listů, 79 Kč

Poutníci naděje – Misijní rozměr Jubilejního roku 2025

Evangelizace je vždy Božím dílem, ale člověk je jeho nástrojem

Jubilejní rok 2025, který církev slaví jako „Rok naděje“, není jen návratem ke kořenům víry, ale také výzvou vyjít na periferie světa a přinést Kristovo světlo tam, kde chybí.

Proto zejména letos misijní poslání církve nabývá na důležitosti. Jubilejní rok je tradičně spojen s putováním, obrácením a obnovou víry. Rok 2025, vyhlášený papežem Františkem jako Světový jubilejní rok, vybízí každého z nás, abychom se stali „poutníky naděje“ – nejen na cestách k Svatým branám, ale především v srdcích druhých lidí. Jsme tedy vybízeni překročit hranice vlastního pohodlí, naslouchat potřebám druhých a přinášet evangelium tam, kde panuje nejistota či beznaděj. Misijní činnost, ať už v tradičním či přeneseném slova smyslu, se stává důležitým prvkem jubilejního poslání. Evangelizace není ohraničena geograficky – misie dnes prochází sociálními sítěmi, dialogem kultur, službou chudým, ale i svědectvím víry v každodennosti. Misijní úsilí tak nabývá i podobu osobního svědectví: v rodinách, mezi kolegy, v různých společenstvích. Když s lidmi mluvíme o víře s laskavostí a pochopením, více nás poslouchají a snadněji se rozhodnou otevřít i své srdce, radí nám papež František, abychom evangelizovali

skrze milosrdenství: „Aby mohla být víra ve vzkříšeného Pána, která je jádrem evangelizace, předávána, vyžaduje významnou zkušenost prožívanou v rodině a křesťanském společenství jako setkání s Ježíšem Kristem, který mění život. Bez tohoto setkání, skutečného a existenciálního, budeme vždy vystaveni pokušení učinit z víry teorii, a nikoli svědectví života.“ Nástupce Františka, papež Lev XIV., také připomíná, že každý křesťan je povolán být nositelem naděje: „Evangelizace je vždy Božím dílem, ale člověk je jeho nástrojem. A nástrojem naděje může být každý z nás.“ V duchu naděje jsme tedy zváni vykročit – s modlitbou na rtech a milosrdenstvím v srdci.

Indický kněz navštívil letní tábory i TV Noe

Na pozvání Diecézní charity Hradec Králové zavítal začátkem letních prázdnin do Česka charismatický indický kněz Gabriel Christy, který byl v uplynulých pěti letech ředitelem organizace ASHA Charitable Trust. Za tři dny stihl navštívit několik Charit, farností a letních táborů, ale také jedno televizní studio. Dárcům projektu Adopce na dálku, kteří v Indii podporují vzdělávání chudých dětí, poděkoval osobně i během mše svaté, kterou odvyšila TV Noe.

Ve dnech 1.–3. července se P. Gabriel Christy setkal s řediteli Oblastních charit v Rychnově nad Kněžnou, Chrudimi a Nových Hradech u Skutče. Seznámil se s tím, jak tu charitní zařízení pomáhají například lidem se zdravotním postižením nebo lidem bez domova. Inspirativní pro něj byla také návštěva potravinové banky v Chotovicích u Litomyšle.

K prvním zastávkám patřily poutní kostel v Neratově a Diecézní centrum života

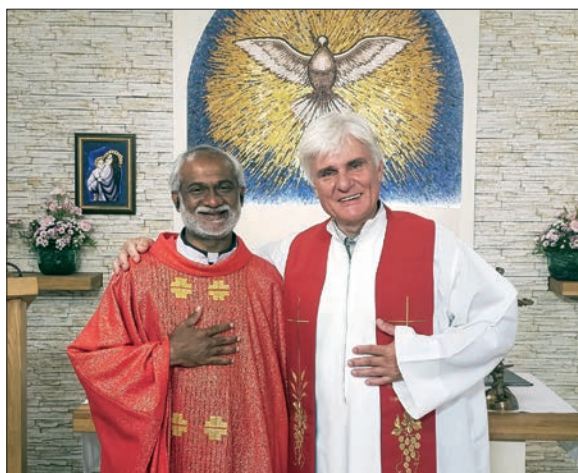
mládeže Vesmír v Orlických horách. Následovala beseda s dětmi na nedalekém křesťanském táboře u Zdobnice. Skauty a skautky ze Skutče šokoval P. Gabriel Christy přirovnáním, že plocha jejich tábořiště je podobně velká jako slum v Bangaloru, ve kterém se tísní 10 tisíc lidí. Na rodinném táboře ve Vranicích pak sloužil bohoslužbu společně s P. Pavlem Mistrem. Setkání s účastníky zmíněných letních táborů byla nesmírně obohacující.

Několikadenní program vyvrcholil ve čtvrtek 3. července v ostravském studiu TV Noe. Zde celebroidl P. Gabriel Christy společně s P. Leošem Ryškou živě vysílanou polední mši svatou v kapli Telepace. Během této bohoslužby připomněl, že křesťanskou víru do Indie přinesl už apoštol sv. Tomáš. Také poděkoval všem dárcům zapojeným do projektu Adopce na dálku. S některými z nich se ještě před návratem do Hradce Králové setkal v Kulturním domě v Markvartovicích.

P. Gabriel Christy byl posledních pět let zodpovědný za realizaci projektu Adopce na dálku v oblasti Bangaloru v jihozápadní Indii. Mimo jiné dohlížel na to, aby byly z mnoha chudých dětí vybírány ty, které to nejvíce potřebují. Často se jedná o sirotky, případně děti, které mají jen jednoho rodiče. Důvodem k zařazení dítěte do projektu může být také dlouhodobá nemoc či zdravotní postižení rodičů.

Diecézní charita Hradec Králové podporuje vzdělávání znevýhodněných indických dětí už celé čtvrtstoletí. „Děkujeme všem dárcům, kteří už tak dlouho dávají dětem v nouzi šanci na lepší život. V našem úsilí pomáhat potřebným budeme pokračovat i v dalších letech, protože hodně dětí, které touží po dobrém vzdělání, na svého dárce teprve čeká,“ uvedla koordinátorka projektu Adopce na dálku Kateřina Gužíková. Informace, jak se zapojit, najdete na webu www.adopce.hk.caritas.cz.

Vojtěch Homolka

P. Gabriel Christy z Indie poděkoval dárcům Adopce na dálku za podporu vzdělávání chudých indických dětí rovněž během mše svaté na TV Noe. Foto: Kateřina Gužíková

Indický kněz Gabriel Christy navštívil také Diecézní centrum života mládeže Vesmír v Orlických horách a besedoval s dětmi na křesťanském táboře u Zdobnice. Foto: Martin Šoltys

(AKTUALITY)**Den charity 2025**

Letohrad: Každoročně v září u příležitosti svátku sv. Vincence slavíme Den charity. Přibližujeme práci, kterou organizace Charit vykonávají pro širokou veřejnost v sociální i zdravotní oblasti. Připomínáme hodnoty, které do společnosti vnáší neziskový sektor, jenž je výsadou svobodné demokratické společnosti.

Pro širokou veřejnost pořádáme výstavku fotografií z našich služeb „Pomáháme v Letohradě“, která bude k vidění celé září v prostorách zámeckých ambítů v Letohradě. Srdečně zveme také na besedu se Zdeňkem Bohuslavem „Smrt jako neodmítnutelná pozvánka k životu“ 3. října v 18 h. v Evangelickém kostele v Letohradě.

Oblastní charita Ústí nad Orlicí pracuje v okrese Ústí nad Orlicí od roku 1992. Provozuje na dvě desítky služeb, které v roce 2024 poskytla 5666 pacientům a klientům, což jsou 4 % obyvatel celého okresu. Prioritou charitní práce je maximální profesionalita spolu s empatií a zájmem o konkrétního člověka. Naším cílem je využívat autoritu, která nám byla svěřena, ke službě druhým, starat se o ně, pozvedat je a dávat jim naději. Více také na www.uo.charita.cz.

Iva Marková)

Benefiční koncert v hradecké Filharmonii pro dobrovolnictví

Hradec Králové: Děkujeme mnohokrát Filharmonii Hradec Králové za červnový benefiční koncert na podporu dobrovolnictví, jehož výtěžek činí 16 264 Kč. Diecézní charita Hradec Králové z výnosu podpoří dobrovolnické projekty na pomoc seniorům, nemocným a znevýhodněným dětem. Díky všem návštěvníkům za podporu a také všem hudebníkům za krásný umělecký zážitek.

Mladí hudebníci ze švýcarského Zürichu mimořádně hráli pro dobrovolníky ve středu 18. června ve Filharmonii Hradec Králové pod vedením dirigenta Marca Kissóczyho. Absolventský koncert studentů švýcarské umělecké školy Zürcher Hochschule der Künste pořádala Filharmonie Hradec Králové s partnery.

„Děkujeme hradecké Filharmonii za uspořádání benefičního koncertu, hudebníkům za krásný zážitek a všem návštěvníkům za finanční podporu. Z výtěžku podpoříme naše dobrovolnické projekty na pomoc seniorům, nemocným a znevýhodněným dětem,“ děkuje Anna Brázdová, vedoucí Dobrovolnického centra Diecézní charity Hradec Králové.

Výtěžek z koncertu podpoří dobrovolnické projekty Diecézní charity Hradec Králové. Dobrovolníci věnují svůj čas těm, kdo to potřebují. V programu Gabriel pomáhají charitní dobrovolníci

seniorům v domovech nebo pacientům ve fakultní nemocnici. V rámci programu Michael se věnují znevýhodněným dětem a mládeži, v programu Rafael doučují češtinu děti cizinců. Více na www.hk.caritas.cz.

Jana Karasová)

Fotbalová show k 30 letům Hospice Anežky České přilákala stovky diváků

Červený Kostelec: V sobotu 21. června se stadion v Červeném Kostelci proměnil v dějiště výjimečné sportovně-charitativní události. Nejstarší hospic v České republice – Hospic Anežky České – oslavil své 30. narozeniny ve velkém stylu: benefičním fotbalovým utkáním mezi starou gardou SK Červený Kostelec a legendárním týmem Amfora klub Praha, složeným ze slavných osobností. Výsledek? Skvělá atmosféra, dechberoucí gólová přestřelka a především – pomoc dobré věci.

O čestný výkop se postarala trojice Tereza Mátlová, Viktorie „Belladonna“ Mertová a legendární fotbalista Karol Dobias. Utkání řídili rozhodčí Pavlín Jirků, Lukáš Tryzna a Lukáš Svoboda, kteří se dokázali vypořádat i s tou nejdívočejší kanonádou. Vítězství však nebylo to hlavní. Hlavním cílem byla podpora hospice, a právě na jeho činnost poputuje celý výtěžek ze vstupného a doprovodného prodeje. Celková vybraná částka činí krásných 81 899 Kč.

Doprovodný program nabídl mimo jiné autogramiádu známých osobností, soutěže pro děti, výstavu z historie a současnosti Hospice i hudební vystoupení. Atmosféru dokreslila mexická vlna i smích na tribunách. Moderace se ujal tradičně Petr Salava, zakladatel a duše týmu Amfora. V sestavě Amfory se představili například Antonín Panenka, Stanislav Hložek, Roman Skamene, Jan Berger, Bára Špotáková, Petr Rada, Tomáš Magnusek a další. Tým vedl šéftrenér Werner Kotas. Více na www.ochck.cz.

Jiří Hubálek)

(Oslavy 30. výročí Hospice Anežky České odstartovalo úspěšně charitativní utkání klubu Amfora v sobotu 21. 6. v Červeném Kostelci. Foto: Oblastní charita Červený Kostelec

Gratulujeme vítězům literární soutěže pro absolventy kurzů češtiny, kterou před prázdninami uspořádalo Integrační centrum pro cizince Diecézní charity Hradec Králové. Foto: Integrační centrum pro cizince DCH HK

Česko očima cizinců

Hradec Králové: Tento podtitul by mohla nést literární soutěž, kterou před prázdninami zorganizovalo naše Integrační centrum pro cizince. Do soutěže se zapojili studenti z našich kurzů ve dvou kategoriích podle znalosti češtiny, nejvíce původem z Ukrajiny. Slavnostní vyhlášení vítězů a předání cen proběhlo 18. června. Všechny vítězné příběhy jsou velmi inspirativní a plně opravdové lidskosti. Gratulujeme!

Do kategorie A2 přišlo sedm textů a porota se jednohlasně shodla na vítězi, kterým se stal student Oleksandr ze Zápороží. Ve svém textu poutavě popisuje své pocity a předsudky, s nimiž bojoval v prvních dnech pobytu v Česku, ale i radost a vděk za to, kam ho osud zavedl. 2. místo obsadila se svým vyprávěním sympatická Mariia a na 3. místě skončila manažerka Svitlana, která v Česku pracuje jako operátorka výroby. Také ony ve svých textech přiblížily své první dny v České republice. „*Některé z příběhů nás dojaly svou otevřeností, jiné překvapily nadhledem, humorem či silným osobním příběhem,*“ přibližuje metodička výuky Jitka Křížková.

V kategorii B1 se sešlo 21 textů ze všech koutů kraje. Porota nakonec vítězem zvolila dojemný vánoční příběh právničky Nataliie, která k nám přišla před třemi lety se svou rodinou. Ve svém vyprávění poeticky zpracovala rodinný zážitek spojený s návštěvou Muzea betlémů v Třebechovicích. Na 2. se umístila se svým osobitým příběhem o výletu do Adršpachu učitelka angličtiny Olena. 3. místem porota ocenila dojemný text o lásce. Pečovatelská Olesia v něm propojila své zážitky z práce v domově seniorů s romantickým příběhem. Zvláštní cenu získal Francisco ze Španělska, který vtipně popsal návštěvu zimních Jeseníků.

„*Věříme, že příběhy soutěžících inspirují nejen další studenty češtiny, ale i ty, kdo se zajímají o mezikulturní porozumění a život cizinců u nás,*“ dodává Křížková. Více také na www.cizincihradec.cz.

Svatoanenské slavnosti pomohly dobré věci

Žireč: Svatoanenské slavnosti v Areálu sv. Josefa ve Dvoře Králové-Žirči přilákaly v sobotu 26. července téměř 1600 návštěvníků a vybraly 196 501 Kč na opravu výtahu pro pacienty s roztroušenou sklerózou. Bohatý kulturní program probíhal na čtyřech scénách a nabídl hudbu, divadlo, řemesla i program pro děti. Velký ohlas měl koncert Báry Basikové, Petra Vondráčka, Honzy Křížka i kapely Kband. Oblíbené bubnování v kruhu se muselo opakovat a byla připravena i soutěž O poklad sv. Josefa. V parku proběhl řemeslný jarmark regionálních výrobců.

„*Moc si vážíme každého, kdo přišel a svou účastí přispěl k tomu, že se můžeme postarat o bezpečnější a důstojnější pohyb našich klientů v historické budově Domu sv. Josefa. Výtah je pro naše pacienty na vozíku naprosto klíčový, pomáhá volnému pohybu našich klientů a ulehčuje práci i našim zaměstnancům. Děkuje-me všem, kteří přispěli vstupným nebo darem na tolik důležitou rekonstrukci,*“ uvedla Andrea Kollová, koordinátorka slavností.

Děkujeme všem účastníkům, dárcům, dobrovolníkům a partnerům, bez nichž by se akce nemohla uskutečnit. Více na www.domovsvatehojosefa.cz.

Z tiskové zprávy z Domova sv. Josefa)

Pracovní setkání projektu Erasmus v italském Meranu

Merano (Itálie): „Politické a sociální síť v evropském kontextu – Evropská dimenze spolupráce“ bylo tématem pracovního setkání v rámci projektu Erasmus+, které proběhlo ve dnech 10.–13. 6. v italském Meranu. Za Diecézní charitu Hradec Králové se ho zúčastnili ředitelka Anna Maclová, vedoucí Adopce na dálku Vojtěch Homolka a P. Jiří Heblt.

Účastníci projektu z pěti zemí se seznámili s historií, životními podmínkami zdejších obyvatel, hospodářským rozvojem zejména díky cestovnímu ruchu, společenským děním a dalšími specifiky Jižního Tyrolska. Mluví se zde německy, italsky a ladinsky.

V souvislosti se zdejší krajinou byly aktuální otázky životního prostředí, ekologie, udržitelného rozvoje. Velice zajímavá byla návštěva komunitního centra BASIS Vinschgau Venosta, které se zaměřuje na inovaci, vzdělávání, kreativitu, setkávání lidí napříč generacemi, národnostmi, profesemi.

V závěru setkání jsme diskutovali o nástrojích kvalitní integrace a soužití majoritní společnosti s menšinami, spolupráce i solidarity z různých hledisek, významu politického nastavení a směřování, propojení veřejné správy s neziskovým sektorem a příkladech dobré praxe.

KALENDÁŘ AKCÍ

Červený Kostelec

Běh pro hospic

■ **20. 9., start u Háčka, Manž. Burdychových 245.** Oblastní charita Červený Kostelec zve příznivce běhu rekreačního i závodního k účasti na 12. ročníku benefiční akce, která je součástí Primátor CUP. Bodovány jsou hlavní závod na 10 km a v juniorské kategorii (ročník 2004–2007) běh na 5 km. Připraveny budou i tratě na 2 km a kratší úseky pro mladší běžce, včetně 150 m pro nejmenší. Významným hostem bude Ondřej Moravec, biatlonista a olympijský medailista. Přijďte si zaběhat!

Registrace již otevřena na webu www.behprohospic.cz. Výtěžek ze vstupného podpoří lůžkový a mobilní Hospic Anežky České. Akce je podpořena městem Červený Kostelec.

Králiky

Dotkni se nebe

■ **26.–29. 9. Hora Matky Boží.** Chrudimská Charita srdečně zve na 9. duchovní pouť rodičů, kteří přišli o dítě. Doprovázející P. Pavel Rousek, P. Karel Moravec, Bc. Alena Peremská MHA, Mgr. Jana Kučerová a Ing. René Milfait, Th.D. V programu jsou i kreativní aktivity a divadlo pro děti.

Přihlášky a více informací na www.chrudim.charita.cz, pr@charitachrudim.cz, tel. 604 765 879.

Dvůr Králové n. L. - Žireč

Bylinkobraní 2025: Festival bylinek, oslava zdraví a solidarity

■ **28. 9., Areál sv. Josefa.** Zažijete den plný vůní, chutí a inspirace. Bohatý program pro všechny generace: 10:30 Mše sv. v kostele sv. Anny, 11:45 Přednáška o motýlech, 11:45 a 14:10 Divadlo pro děti Knihačůlko, 12:45 Klapeto, 13:50 Přednáška o bylinkách a jejich zpracování, 15:10 Jinotaj (folk), 16:15 Přednáška o výrobě nápojů z bylin, 17:00 2JAJA (folk). Po celý den bylinkové workshopy, aromaterapie, jarmark a soutěže pro děti. Výtěžek z akce bude využit na rekonstrukci výtahu v Domě sv. Josefa.

Více na www.domovsvatehojosefa.cz.

Trutnov

Výstava „Štafeta naděje“

■ **září, kostel Narození Panny Marie.** Beseda o životě indických dětí 3. 10. v 18:30 tamtéž. Poznejte příběhy indických dětí zapojených do projektu Adopce na dálku® hradecké Diecézní charity.

Více na www.adopce.hk.caritas.cz.

Letohrad, Solnice

Den Charity

■ **Letohrad: Výstava fotografií „Pomáháme v Letohradě“ v září v prostorách zámeckých ambitů** a srdečně zve me také na besedu se Zdeňkem Bohuslavem „Smrt jako neodmítnutelná pozvánka k životu“ 3. 10. v 18 hod. v Evangelickém kostele. Více na www.uo.charita.cz.

■ **Solnice, 10. 10.:** Promítání a povídání s vedoucími služeb, workshop, výstava výrobků klientů a dětských prací na téma „Pomáháme jiným lidem“ (9–16 hod., Pořídí 870), malé občerstvení. Přijďte si užít Den Charity! Více na www.rychnov.charita.cz.

Hradec Králové

Dny ukrajinské kultury

■ **6. – 19. 10., OC Atrium**

6. 10. Zahájení a vernisáž výstavy obrazů „Hradec Králové očima ukrajinských malířů“, 15–16 hod.

14. 10. Workshop pro děti ZUŠ Habrmanova pod vedením Anny Artemenko, 16–18 hod.

18. 10. Jarmark výšivek – módní přehlídka, 15–18 hod.

■ **11. 10. Koncert „Hudba mého srdce“ v kulturním domě Adalbertinum** od 14 hod.

Více též na www.facebook.com/ukrajinskyspolekunas.cz a www.cizincihradec.cz.

Konference paliativní péče v Červeném Kostelci

Oblastní charita Červený Kostelec pořádá ve čtvrtek **6. listopadu** tradiční konferenci s podtitulem PODEJME SI RUCE: Zkušenosti s paliativní péčí ve zdravotnických a sociálních zařízeních. Akce se uskuteční v prostorách **Sokolovny v Červeném Kostelci**.

Konference je určena nejen lékařům a zdravotníkům, ale také sociálním pracovníkům, pracovníkům v sociálních službách a jejich vedoucím. Vítána je rovněž účast širší veřejnosti.

Tematicky se konference zaměřuje na propojení paliativního přístupu mezi zdravotnickou a sociální sférou, zejména na jeho začlenění a dostupnost v domovech pro seniory. Otevřeme také téma aktuálních výzev v oblasti financování péče a zdůrazníme význam vzájemné multidisciplinární spolupráce.

Přihlašování je možné do 3. října. Podrobné informace o programu a přihlášení najdete na www.charitack.cz.

POUTNÍCI NADĚJE

**VIDEO K JUBILEJNÍMU ROKU
2025:**

církev.cz

Sekce pro mládež
Česká biskupská konference

ANIMÁTORSKÝ KURZ

2025–2027

? O co jde?

Jedná se o dvouletý kurz připravující mladé lidi (16–23 let) pro práci se skupinami dětí a mládeže.

Pomáháme účastníkům se rozvíjet v oblastech:

sebezpoznání, víry, liturgie, vedení společenství, pastorační aktivity (farnosti a vikariátu) a spolupráce v kolektivu

Jak často se scházíme?

- kurz probíhá od listopadu 2025 do července 2027
- 5 víkendů během školního roku
- 1 týden v červenci

Setkání probíhají na **DCŽM Vesmír**.

Odkaz na web

Přihlášku je možné zaslat do **15. 10. 2025**.